

5782
תשרי
תשפ"ב
קובץ לחיזוק ההתקשרות

תשרי ביאת משיח

יוצא לאור ע"י תלמידי ישיבת
"תומכי תמימים ליובאוויטש המרכזית"

ברוקלין, ניו-יורק

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שמונים ואחת לבריאה

תודתנו נתונה להרה"ח ר' יוסף יצחק שי' לו - שליח
כ"ק אדמו"ר זי"ע לפיטש טרי סיטי - שעבר על הקובץ
והעיר והאיר הערות והארות החשובות.

התמונות המתפרסמות בקובץ זה הינן מארכיון *The Living Archive*
של חברת *Jewish Educational Media*, ותודתנו נתונה להם ע"כ.

פתח דבר

אחינו רעינו, תלמידי התמימים שי'!

בעומדנו ימים אחדים קודם חודש השביעי המשיביע והמושבע, "ראשית השנה" הבעל"ט, אשר כמה וכמה טלטלו את עצמם "מביתם ומקומם, כדי לשהות במשך מועדי חודש תשרי בד' אמותיו של נשיא דורנו, מעין ודוגמת הזכר לענין דעל" לרגל בזמן שביהמ"ק הי' קיים".

הננו מוציאים לאור את קובץ "תשרי' ביאת משיח' בבית חיינו", היוצא לאור במסגרת הקבצים לחיזוק ההתקשרות (א - פה), ובו יומנים ורשמים מחודש החגים תשמ"ב.

♦ ♦ ♦

"תנועת צדיק צריך לפעול שלא תשכח לעד" (לוח "היום יום")

אם במהלך כל ימות השנה עולים וצפים בזכרוננו של חסיד (הן אלו שזכו לחזות ב'פני הקודש' בעיני בשר, והן אלו שלע"ע שמעו את תיאור ה"ימים ההם" מפ"י "חסידים ואנשי מעשה") "המראות הגדולות" אשר היו לנגד עינינו בחצרות קודשנו, עאכ"כ כאשר ממשמשים ובאים ימי חודש תשרי המשופע באין ספור גילויים נפלאים שהראה לנו כ"ק אדמו"ר צוקללה"ה נבג"מ ז"ע, החל מימי הסליחות, התרת נדרים, קבלת הפנים, מעמד התקיעות וכו' וכו' עד שיא השיאים בימי השמחה בהם עומד נשיא ישראל ומעודד בעוז את צאן מרעיתו, בשיחותיו הק' בהם השמיע לקהל האלפים את דברי תורתו והוראותיו הברורות, ימים בהם הי' יכול לחוש כל אחד מבאי בית חיינו כי כ"ק אדמו"ר ממלאה אותו בכוחות רוחניים לקראת השנה הבעל"ט, "אשרי עין ראתה אלה"!

♦ ♦ ♦

"ויהי בארבעים שנה"

אחד הדברים הבולטים בחודש החגים תשמ"ב, הוא ללא כל ספק מבצע "ספר תורה הכללי", כבר בערב ראש השנה התחיל הכריז כ"ק אדמו"ר על המבצע ברבים, ובמהלך החודש עורר על-כך הרבי שוב ושוב תוך הוספת פרטים אודות המבצע החדש.

במהלך החודש נשמעו מפיו הק' ביטויים אי רגילים כלל וכלל: "די וועלט שאקעלט זיך און טרעייסלט זיך", "די וועלט פאלט זיך פאנאנדער". הדברים שנאמרו מעומק ליבו של "לב כל קהל ישראל" לא נאמרו לשם הפחדה ח"ו, כ"ק אדמו"ר נתן הוראות ברורות מה יש לעשות בדחפיות ובמהירות בכדי ש"תשקוט הארץ": על עם ישראל כולו להתאחד יחד ע"י תורתנו הקדושה. ע"י רכישת אות באחד מספרי התורה יחד עם עוד מאות אלפי יהודים.

קובץ זה נועד לעורר את הזכרון החי בליבו של כל חסיד, בבחי' "נזכרים ונעשים", ללבנות ולחזק את הידיעה הברורה אשר כשם שבאותם ימים הי' "הכהן הגדול מאחיו" - כ"ק אדמו"ר - מעורר רחמים רבים עבור כל אחד ואחד מאחינו בית ישראל בימי הרחמים והסליחות, וממשיך לכל אחד ואחד כוחות ושמחה על כל השנה מ"זמן שמחתנו", כן הוא גם כעת, "לא עזב ולא יעזוב הרועה את צאן מרעיתו", ועד שתיכף ומיד נזכה לחזות "בשוברך לציון ברחמים", ומלכנו בראשנו והוא יגאלנו.

בקובץ שלפניכם מופיעים:

א. יומן מבית חיינו - אירועי חודש החגים תהא שנת ביאת משיח, היומן נכתב בשעתו ע"י התמים (הרה"ח ר') **מנחם מענדל** שי' **גליצנשטיין** (כיום שליח כ"ק אדמו"ר ורב אזורי מעלה אפרים) בהוספת קטעים מיומנו של הרה"ח ר' **מיכאל אהרן** שי' **זליגסון** - ועבר עריכה קלה ע"י חברי המערכת, על-מנת להקל על רצף הקריאה. כמו כן נתווספו ראשי פרקים מדברי כ"ק אדמו"ר בהתוועדויות ושיחות שנאמרו באותו חודש.

ב. מלך ביופיו תחזינה עיניך - סדרת כתבות שהתפרסמו בעיתון **כפר חב"ד**, פרי עטו של הרה"ח ר' **חנוך** ע"ה **גליצנשטיין**, בהם העלה את רשמיו מחודש החגים תשמ"ב.

ג. הוספה: סימנה של השנה - סקירה מרתקת על הנהגת כ"ק אדמו"ר לבאר מידי שנה את הראשי-תיבות דשנה זו, נוהג זה החל בשנת ה'תשמ"ב - **הי' תהא שנת ביאת משיח**, וכך נמשך במהלך השנים שלאחר-מכן. סקירה זו פורסמה בעבר בא' מהקובצים '**לחיזוק ההתקשרות**' וכעת במלאות 'ארבעים שנה' להנהגה זו הננו מפרסמים זאת בשנית.

אנו תקווה כי הקובץ ימלא את מטרתו ויביא ל"חיזוק ההתקשרות" לנשיאנו תורתו והוראותיו, ותיכף ומיד ממש נזכה לשמוע תורה חדשה מפיו של משיח צדקנו.

ועד תלמידי התמימים העולמי

כ"ה אלול ה'תשפ"א

שנת המאה ועשרים להולדת כ"ק אדמו"ר זי"ע

ברוקלין נ.י.

ויהי בארבעים שנה

מבצע אות בספר תורה הכללי • השיחה הפתאומית בליל ערב
יום הכיפורים • היחס האבהי לחיילי צבאות ה' • השיחות
המיוחדות בלילות חג הסוכות • השמחה המרוממת במעמדי
ה'כוס של ברכה' • יומן תשרי 'ביאת משיח' בבית חיינו

ליל ערב ר"ה תשמ"ב

התוועדות

כ"ק אד"ש ירד להתוועדות ב-9:30.

מאמר: צוה לנגן ניגון הכנה למאמר, ואמר מאמר ד"ה "זה היום תחילת מעשיך".

שיחה א': ראשית, אד"ש פתח בדברי הסבר על כך שלכאורה היו צריכים לפתוח את ההתוועדות באמירת "ברוכים הבאים" לאורחים שי', אך מכיון שיש להגיש "כיבוד" בפני האורחים, הנה הכיבוד הנעלה ביותר הוא אמירת מאמר דא"ח.

שיחה ב': בשיחה זו המשיך בביאור הסיבה להנהגה זו דוקא בשנה זו, שזהו

מפני ששנה זו היא שנת 'הקהל' בה הי' המלך קורא בתורה, ואמר שבאמירת המאמר יש בזה משום זכר לענין ד'הקהל'. בנוסף לכך, מעלה מיוחדת בקביעות שנה זו שראש השנה חל ביום השלישי "טוב לשמים (תורה) וטוב לבריות (כיבוד האורחים)".

בסיום השיחה עורר אד"ש ע"ד המבצעים ובמיוחד - ג' המבצעים דנשי ובנות ישראל, וכן אודות אספקת צרכי החג לנזקקים.

שיחה ג': עמד על כך שבשנה זו ערב ראש השנה חל יום השמיני דימי הסליחות, וביאר את המושג "שמיני" ("שומר את ההיקף").

ההרת נדרים / fem 201700

נרשמו רוב התמימים ונתנו סכום של דולר אחד.

יום שני, כ"ט אלול תשמ"א

כשירד כ"ק אד"ש לסליחות ניגן ר' זושא וילימובסקי לבדו, והורה אד"ש בידו הק' להמשיך לנגן, אח"כ כשעלה על הבימה (החל מהבוקר במשך כל תשרי יעמוד אד"ש על הבמה) היכה קלות בידו הק' על הסטנדר לאות שימשיכו לנגן.

כשיצא למקוה נתן לילד צדקה וגם לבחור שעמד במקום (יוסף גרליק), והראה לו להכניס בקופה.

כשנכנס לתפילה ניגנו והורה בידו להגביר השירה, וכן היכה קלות בידו הק' כמה

בסיום השיחה הכריז אודות כתיבת ס"ת של תו"ת.

שיחה ד': דיבר ע"ד "הכנסת אורחים". כמו"כ עורר ע"ד השתתפות במבצעים, גם ע"י "עקרות הבית" עוד בערב ראש השנה.

שיחה ה': להפתעת הנוכחים החל כ"ק אד"ש לשאת דברים ברוסית. תוכן השיחה הי': ברכה, עידוד וכו' ליהודי רוס'.

ההתוועדות הסתיימה בשעה 12:00 לערך.

עדיין לא מובנת כוונת כ"ק אד"ש (בנוגע לס"ת). בינתיים לאחר ההתוועדות

קבלת פנים ע"ה JEM 201675

JEM 115643

”הַשָּׂוּה וּמִסּוּהָ קָטַן וְגָדוֹל”

יע"ה JEM 200535

דקות על הסטנדר. בסיום התפילה אמר הרבי את "סדר התרת נדרים" לפני עשרה מזקני אנ"ש שעלו על בימתו, ובסיומו ברכם ב"כתיבה וחתימה טובה לשנה טובה ומתוקה".

אחר התפילה קיבל אד"ש פ"נים.

- האדמו"ר מזוועל - כשבא לתת פ"נ נתן גם רימון, ודיבר עם אד"ש כמה דקות.

כשקיבל את ה'פ"נ כללי פתחו אד"ש והסתכל בו ומיד התחיל בברכה - תוך כדי שהוא מסתכל בו (הברכה הוגהה ע"י אד"ש).

בשעה 2:10 נסע לאהל ובשעה 5:25 חזר, ומיד לאח"ז נכנס למנחה (בזאל למעלה).

נוסח המברק ששלח כ"ק אד"ש לאנ"ש לרגל ראש השנה: **"לשנה טובה תכתבו ותחתמו"**.

ליל א' דר"ה תשמ"ב

נכנס למעריב ב-7:30 (בהיכנסו אמר לילד א':

גוט יו"ט) ואמר תהילים כעשר דקות. לאח"ז התפללו מעריב, לא הורה לנגן 'אבינו מלכנו'.

באמצע הקדיש לפני אמן יהא שמי' רבה, פסע כ"ק אד"ש שלוש פסיעות אחורה כדרך שעושים קודם שמו"ע, אח"כ חזר, ובסיום הקדיש פסע בשנית שלוש פסיעות.

בגמר התפילה הורה בידו הק' - ואמר גוט יו"ט - שלוש פעמים. לאחר שאמר גוט יו"ט אמר "לשנה טובה תכתבו ותחתמו", אך מכיון שר' זושא וילימובסקי התחיל באמצע דבריו לנגן, חזר אד"ש על הברכה, ולאחרי הורה לר' זושא לנגן.

במהלך ימי ר"ה ה' אד"ש בספרי' בה שהתה בימי החג גם הרבנית.

יום שלישי, א' דר"ה תשמ"ב

כשנכנס לתפילה התחיל החזן באמירת "וכן שני כתובים המכחישים וכו'", אך אד"ש הורה בידו שיפסיק, והתיישב ואמר כמה דקות תהילים. לאח"ז הורה לנגן 'אבינו מלכנו' ונגנו 5 פעמים. ב'האדרת והאמונה' הורה לנגן. לאחר 'ברוך שאמר' התיישב, וכן לאחר 'ישתבח' התיישב. כשירד לזאל הביא איתו - השופרות, סידור תורה אור, תהילים, וכן סידור אדמו"ר הזקן - ובו עיין ב'פסוקי דזמרה' וכן בחזרת הש"ץ בשחרית.

בחזרת הש"ץ חזר שלוש הפסיעות לפני הפיוט 'מסוד חכמים' וכו', ובסוף הפיוט התיישב עד הפיוט 'לא-ל עורך דין' וכו' ומשם עמד עד קריאת התורה. ב'בריך שמי' התחיל החזן (ליפסקר) לשיר 'אנא עבדא' ואד"ש היכה קלות על הסטנדר להגביר השירה, ב'אבינו מלכנו' הורה לנגן.

אחרי קריאת התורה סידר אד"ש את ה'טיכלך' והשופרות מתחת לטלית.

באמירת הפסוקים קודם התקיעות, אמר 'כי במצותך האמנתי' במ"ם קמוצה.

התקיעות היו חלקות ללא קשיים.

במוסף כבשחרית עמד עד הפיוט 'מסוד' - ואז חזר שלוש פסיעות - ובסוף הפיוט התיישב עד 'ונתנה תוקף', והתיישב לאחר 'כתר'. נעמד ב'עלינו לשבח' ולאחרי 'עלינו' התיישב. בסוף כל ברכה נעמד. קודם "שופרות" ירד למטה והכהנים עלו על הבמה, ועמד שם עד לאחרי התקיעות שלאחר תהילים. לאח"ז עלה לבמה ולקח השופרות והסידורים. ביציאתו הורה לר' זושא לנגן.

כשנכנס למנחה הורה לנגן 'אבינו מלכנו' וכן ב'אבינו מלכנו' שלאחר התפילה - הורה לנגן. כמו"כ ביציאתו הורה לר' זושא לנגן.

הפיוט 'האוחז ביד משפט'. השאר הי' כאתמול.

מנחה התפללו בשעה 5:30 למעלה (מפני ההתוועדות) והורה לנגן אבינו מלכנו לפני התפילה וגם לאחר שמונה עשרה.

התוועדות

כ"ק אד"ש נכנס להתוועדות ב-6:20.

בכניסתו ראה שהרש"ג הולך לפניו והתחיל אד"ש להאט קצב הליכתו וגם במדרגות שעולים על הבמה נעצר לכמה רגעים, והביט עליו עד שהגיע למקומו.

אד"ש נטל ידיו הק' לסעודה. צוה לנגן את ניגוני הנשיאים, ונגנו ג' תנועות (הבעש"ט והמגיד), אבינו מלכנו (אדה"ז), הקאפליע (אדמה"א) ימין ה' (הצ"צ), לכתחילה אריבער (המוהר"ש), ניגון הכנה (אדמו"ר נ"ע), הבינוני (אדמו"ר מהורי"צ), אתה בחרתנו.

מאמר: צוה לנגן ניגון הכנה למאמר, ואמר מאמר ד"ה "והי' ביום ההוא יתקע בשופר גו'" (בעת אמירת המאמר נפסק הקול מבכי...).

שיחה א': ביאר את ענינו של ה"שופר גדול" - (בהמשך להמבואר במאמר דלעיל) שע"ז פועלים שיהי' "ובאו האובדים וכו'". וזה נפעל ע"י הוספה בהפצת המעיינות. בקשר לזה הזכיר את אלו שנסעו במס"נ לארגן תפילות ר"ה

תשליך בחצר 770. עשה כמעט סיבוב שלם, הסתכל חזק במים (בדגים) ואמר את תפילת התשליך, ויצא מהצד השני של הבריכה. ביציאתו עשה בידו שיתחילו לנגן (ניגנו "אבינו מלכנו").

ליל ב' דר"ה

ירד למעריב ולפני התפילה התיישב במקומו ואמר תהילים כמה דקות. לאח"ז הורה בידו לנגן "אבינו מלכנו". בסיום התפילה אמר אד"ש את הקדישים (לרגל היארצייט של הרבנית מרת שיינא הי"ד).

ביציאתו אמר ג"פ גוט יו"ט, והורה לר' זושא לנגן.

יום רביעי, ב' דר"ה תשמ"ב

ירד לתפילה ולא אמר תהילים והורה ע"י הכאה על הסטנדר לשיר אבינו מלכנו. ישב לאחר 'ברוך שאמר', ולאחר 'ישתבח' גם התיישב. בחזרת הש"ץ חזר שלוש פסיעות לפני פיוט 'מסוד חכמים' ובסופו התיישב עד 'קדושה' ועמד עד קריה"ת. באבינו מלכנו הורה לשיר.

בפסוקים קודם התקיעות אמר "האמנתי" במ"ם פתוחה.

התקיעות היו חלקות.

במוסף חזר משלושת הפסיעות בקטע - 'למען שמו באהבה', ועמד עד אחרי

ולאחרי' נתן חלה אחת והמים לר' משה ירוסלבסקי עבור ה'הכנסת אורחים', וחלה אחת ויין לר' משה פנחס כ"ץ עבור אלו שנסעו לארגן מניינים בר"ה.

במהלך ההתוועדות הורה לכמה אנשים להגיד לחיים.

ב'8:55 הסתיימה ההתוועדות והתחיל לחלק כוס של ברכה עד 10:40.

אחד שניגש לקחת - תפס את יד אד"ש ושמה על ראשו, וכן משכה כמה פעמים, ונתן לאד"ש נשיקה.

עברו כמה ילדים עם כובעי צבאות ה', אד"ש הצדיע להם, והם הצדיעו לאד"ש בחזרה.

במקומות אחרים, ואמר שכדי לקשר פעולתם עם התוועדות זו, יתן חלה שלמה מהתוועדות זו ל"ועד המסדר", שיחלק זאת לכ"א מאלו שנסעו.

במהלך השיחה דיבר אודות אחדות ע"י הס"ת, ובפרט ע"י השתתפות תלמידי הישיבות, והורה שעם צאת החג יעבדו על תוכנית מפורטת להתחלת המעשה בפועל [את עצם ההוראה - אמר בהתוועדות דערב ר"ה אך מ"מ עיקר ההוראה והפרטים היו בהתוועדות היום].

אחרי שיחה זו צוה לנגן ניגון הכנה, ניגון אדה"ז, ניע זשוריצי כלאפצי.

שיחה ב': הזכיר אודות קרן השנה, לאח"ז החל לנגן "ווי וואנט משיח נאו", "ניעט ניעט ניקאווא". ברך ברכת המזון,

"חיילי אדוננו"

לאחר שהכניסו את הספר תורה לא יצא מהזאל אלא עמד במקומו ואמר סליחות עד לאחרי הקדיש שאחר 'עלינו', ואז אמר תהילים יחד עם המניין ולאחר גמר התפילה יצא.

בכללות, הכוס של ברכה הי' מאוד שמח, כמעט בכל שיר הורה אד"ש בידו הק' להגביר את השירה.

יום חמישי, ג' תשרי
צום גדלי' - תשמ"ב

אד"ש ירד לסליחות בשעה 10:00.

"דרשו ה' בהמצאו"

יהי' בתו"ת ואמצע הכתיבה לאו דווקא.
ובהנוגע לסכום הכסף ענה אד"ש, שהרי
משתתפים בזה גם בעלי פרנסה ולמה
יגרע מהם (הלשון לא מדויק).
בנוגע לבית רבקה אמר אד"ש שיכתבו
ס"ת בפ"ע.

אד"ש אמר בהתוועדות דאתמול,
שעל הספר תורה יהיו ממונים הנהלת
הישיבה וכן 'ועד' מהבחורים, ואתמול
בערב הי' אסיפת הנהלה, והם הכניסו
פתק לרבי עם שאלות ואד"ש השיב,
בהנוגע לכתובת הספר, שיתחילו לכתוב
היום בשעה 2:30 ושהתחלה והסוף

JEM 201723

JEM 199647 כתיבת האותיות הראשונות

דברי כיבושין: דיבר על גודל העילוי דצום גדלי' בהיותו בעשי"ת, ובפרט לאחר ר"ה. התחזקות נוספת באהבת ישראל, להיות שצום גדלי' הגיע שלא כבשאר הצומות ע"י גויים, אלא בעקבות הריגתו של יהודי ע"י יהודי. ההוראה בפועל: כתיבת ס"ת לכללות ישראל, שע"ז מודגש ענין האחדות. בסיום השיחה קישר זאת גם לשיעור חומש היומי, שבו נאמר "ועתה כתבו לכם את השירה הזאת וכו".

מעריב התפללו בזמנה, ומיד לאח"ז נסע לביתו.

יום שישי, ד' תשרי תשמ"ב

הסדר ה' כבכל ערש"ק.

ואכן היום בשעה 2:30 התחילו לכתוב את הספר תורה בזאל למטה (הסופר - זירקינד) במעמד הרבה אנשים, גם הרש"ג ה' וכן הר' חדקוב וכל הנהלת תו"ת. האות הראשונה הוקדשה לזכות אד"ש והשני' לזכות הרבנית [כשהודיעו לאד"ש שקנו עבורו ועבור הרבנית אות, הוציא \$200 - מאה בשבילו ומאה עבור הרבנית], שלישית לרש"ג רביעית לאשתו, חמישית ושישית - לבן של רש"ג ואשתו.

ב-15:30 ה' מנחה למטה, אד"ש ישב בחזרת הש"ן.

לאחר תפילת מנחה אמר אד"ש 'דברי כיבושין'.

ש"ק פר' וילך, תשמ"ב

התוועדות

בשעה 1:30 ירד אד"ש להתוועדות.
קידש על היין.

שיחה א': דיבר בדבר מעלתה של שבת שובה לגבי שאר הימים שבעשי"ת, שזהו בדוגמת שבת לגבי שאר ימי החול. שאל כיצד אומרים על שבת שענינו תשובה, והרי בשבת אין אומרים תחנון ואין מבקשים סליחה ומחילה? וביאר דזהו תשובה מתוך שמחה, ובשבת זו יש נתינת כח מיוחדת לעבודת התשובה, ובאופן ד"קרוב אליך הדבר וכו'". והתחלת העבודה ע"י התבוננות וגיעה, ומובטח "יגעת ומצאת".

שיחה ב': דיבר אודות ההוראה המיוחדת מקביעות שנה זו, ה' בתשרי - לידת נפתלי, שענינו "רץ כצבי", קישר זאת לפרשת השבוע פר' וילך - הליכה שלא בערך, שזוהי עבודת הבעל תשובה (משא"כ צדיק עלייתו היא מדרגה לדרגה).

מאמר: צוה לנגן ניגון הכנה למאמר, ואמר מאמר ד"ה "שובה ישראל" (המשך למאמר דר"ה).

שיחה ג': שאלות בפרש"י פרשתנו (ל"א, י"ז) "הסתרת פני - כמו שאיני רואה בצרתם".

שאלות בליקוטי לוי"צ על הזהר דפרשתנו (ח"ג רפג, א) "זכאין אינון

ישראל דקב"ה אתרעי בהו, ובגין דאתרעי בהו קרא לון בנין בוכרין קדישין אחין וכו".

במהלך הביאור בהערות על הזוהר ביאר ב' המדרגות דבן ועבד בעבודה בין אדם לחברו, ולמד הוראה למעשה שהפעולה עם הזולת צריכה להעשות מתוך רגש של "ואהבת לרעך כמוך". ההוראה למעשה: בנוגע להפצת המעינות, ובפרט בענינים השייכים לחודש תשרי – זיכוי יהודים במצות ד' מינים וכו"ב – שההתעסקות בזה צריכה להיות (לא מתוך הכרח ח"ו, אלא) מתוך רגש של אהבה לזולת.

שיחה ד': הביאור בפרש"י הנ"ל.

בין הדברים אמר אד"ש שיש בדברי רש"י "נחמה" לבנ"י, דאע"פ שנדמה שהקב"ה "אינו רואה בצרתם", הרי זה רק "כמו" בכ"ף הדמיון בלבד, והי' בזה עוד אריכות גדולה.

כמו"כ אמר אד"ש שכל האפשרות שאצל בנ"י יהי' מצב של "עזבני", ה"ז בסיבת העדרו של משה רבינו.

שיחה ה': המשך הביאור בהערות על הזוהר, ובסיומה התעוררות ע"ד המבצעים.

בסיום השיחה אמר אד"ש ש"יהודי צריך לדעת שכאשר מקיים מצוה בפועל בשבת שובה שנת תשמ"ב

בהיותו בברוקלין – הרי הוא מתקשר עם עצמות ולוקח עצמות!"

אחר שיחה זו הורה אד"ש לנגן "ווי וואנט משיח נאו".

הזכיר אודות אמירת ברכה אחרונה.

ההתוועדות נגמרה ב' 4:05.

לאחר תפילת מנחה התחיל לנגן "ווי וואנט משיח נאו".

בתפילת ערבית עבר אד"ש לפני התיבה לרגל יום השנה לפטירת אימו הרבנית הצדקנית מרת חנה ע"ה נ"ע.

יום ראשון, ו' תשרי תשמ"ב

ב' 9:30 ירד לתפילה ועבר לפני העמוד.

את רצועת התפילין של יד, תוחב אד"ש תחת הכריכות, אך אינו קושר. ב'ברוך שאמר' שאמר תופס את ב' הציציות הקדמיות באגודל ובאצבע, בק"ש לוקח הציציות הקדמיות ואח"כ את השמאלי קיצוני ואח"כ את הימני קיצוני ומחברם יחד ומכניסם מבפנים לבחוץ בין הזרת לקמיצה ואח"כ מכניס בחזרה בין האמה והאצבע, ומעל האצבעות נמשכים החוטים ללמטה.

כשמנשק התפילין נוגע בתפילין של יד ואח"כ של ראש ומעביר את ידו על עיניו ומנשק. אד"ש מנשק בב' הפעמים שאומרים "פותח את ידיך", וכן ב'יוצר'

תפילת אפיים JEM 201651

שיחה א': אד"ש הסביר את המעלה דעשי"ת לגבי כללות השנה שאז "דרשו ה' בהמצאו" גם ביחיד, שפועל כציבור, שמזה מובן מעלת הציבור בעשי"ת, שלכן צריכים לנצל כל רגע מימים אלו לעשות לו ית' דירה בתחתונים, ע"י לימוד התורה וקיום המצות ובהקדמת עבודת התשובה.

אחרי שיחה זו ניגש לאד"ש הרב יאלעס מפילדלפיל ונתן לאד"ש פתק, ואד"ש הכניסו בתוך הסידור.

שיחה ב': בהמשך לשיחה הקודמת שאל אד"ש איך אפשר לומר שיש מעלה בעבודת התשובה של ציבור, דהרי יותר

אור', ובק"ש, וכן בסוף 'ובא לציין' (כנראה כשאומר "שנשמור חוקיך"). לאחר התפילה רמז לר' זושא להתחיל ניגון.

במנחה התפלל בניגון של שבת, ובתחנון לקח את הסידור [משא"כ בבוקר שלא לקח את הסידור]. לאחר התפילה רמז לר' זושא כנ"ל.

תפילת ערבית התקיימה בזאל הקטן כרבע שעה לפני התוועדות [כך גם הסדר במשך כל השנה כשיש התוועדות בלילה].

התוועדות

בשעה 9:30 ירד להתוועדות.

מיני עשבים ועושה מהם חומר כעין דיו. ההוראה מזה היא, שהגם שיש דברים שנראים לכאורה בלתי אפשריים, מ"מ יש להמשיך לעסוק בהם, היות וזוהי שליחותו של הקב"ה, וכתוצאה מזה מתנהגים גם אומות העולם כרצון ה', בקיום ז' מצות בני נח, ועד שגם על שטרות המדינה מדפיסים שמאמינים בבורא עולם.

שיחה ד': 'סיום' על מסכת יומא בבבלי וירושלמי, בהסבירו את ההבדלים שביניהם. לאחר ה'סיום' כשאמר את הברכה סגר את עיניו כמו מאמר עד סוף הברכה.

מסתבר שעבודת התשובה תיעשה ביחידות שאז יכול לעשות חשבון נפש בלי הפרעות. וביאר שכאשר עושים חשבון נפש עם זולת, אז יכול חברו לבחון באם החשבון הוא אמיתי, משא"כ ביחיד שיכול לטעות. רק שיהודי יכול ליפול ליאוש באומרו לעצמו שהוא מקרה אבוד ולכה"פ יהנה מהעולם הזה. לזה צריך האדם לידע שזהו מתחבולות היצר - והחסרון אינו מצד עצמו, אלא מגשמיות העולם, ותפקידו הוא לתקן חסרון זה.

שיחה ג': אד"ש סיפר שלאביו בגלות לא ה' דיו לכתוב חידושי תורה, ואמו הרבנית היתה יוצאת לשדה ואוספת

שיחה ה': אד"ש קישר את ההתוועדות לשיעור חומש היומי, לאח"ז הודה לכל אלו שהביעו את איחוליהם הלבביים לקראת השנה החדשה. בהמשך השיחה אמר אד"ש שלא יכתבו עוד 'צעטלך' מכיון שדעתנו בנוגע לעניינים פרטיים ידועה, וענה תשובה כללית לאלו ששאלוהו בנוגע למקום לימודים - שזה תלוי בהחלטת הנהלת המוסד וכן בנוגע לשואלים אודות נסיעה מארה"ק לכאן, שזה תלוי כפסק רב ומורה הוראה בפועל, ובודאי שאין להיכנס לחובות. בסיום השיחה הזכיר אד"ש אודות המגבית ל'קרן חנה'.

לאחר השיחה חילקו הפתקים והמעטפות (עבור המגבית).

צוה לנגן ניגון הכנה. ניגון אדה"ז, ניע זשוריצי כלאפצי.

שיחה ו': התעוררות ע"ד "עשרת המבצעים".

אח"כ ניגש ר' ראובן דונין לאד"ש והושיט את כוסו ואד"ש רמז לריל"ג להביא הבקבוק וריל"ג שפך לכוס אד"ש, ואד"ש שפך מהבקבוק לכוסו של ראובן דונין, ואח"כ שפך עוד מכוסו - לכוסו של ראובן דונין.

ההתוועדות הסתיימה לערך 12:30.

יום שני, ז' תשרי תשמ"ב

קריה"ת למטה. כשהחזירו את הס"ת לארון הקודש ירד מהבימה ונגע בס"ת. חיכה עד שיכניסו להיכל ויצא מהזאל.

נסע למקוה, וב-3:05 נסע לאהל.

ביציאתו בדרך נוסע בנסיעה טובה וגמר חתימה טובה.

חזר בשעה 7:10, ובשעה 9:30 ירד למעריב. לאחר מעריב נסע לביתו.

היום שאלו את אד"ש, מה לעשות עם אלו שנרשמו אחר ההתוועדות, וענה

לאח"ז הורה (והתחיל) לנגן "ווי וואנט משיח נאו" - באומרו: היכן נמצאים ה"צאן קדשים"? והורה שהם ג"כ ינגנו.

אח"כ ניגן כ"ק אד"ש "צמאה לך נפשי". צוה לנגן "לכתחילה אריבער", ולאחריו אמר שהיות ונמצאים בהכנה ליוהכ"פ, יה"ד שהקב"ה יברך את כאו"א מבנ"י בגמר חתימה טובה וכו'. החל לנגן "ניעט ניעט ניקאווא".

הזכיר אודות אמירת ברכה אחרונה.

טרם צאתו התחיל לנגן "כי בשמחה תצאו".

ה' תשרי תשנ"א, אמירת השמחה

אד"ש שיצטרפו או לס"ת של תו"ת או של בית רבקה.

יום שלישי, ח' תשרי תשמ"ב

כשחזר אד"ש מביתו לפנות ערב עמד ר' ישראל ליבוב ליד המכונת (בגדר) ושאלו אד"ש לשלמו והשיב ב"ה, ואד"ש חייך והלך עם החיך עד לחדרו.

לאחר תפילת מעריב - דהיינו לאחר 'עלינו לשבח', להפתעת כולם הסתובב אד"ש וחיפש משהו. אח"כ סימן לריל"ג להביא מיקרופון, ולאחר הקדישים אמר אד"ש שיחה שארכה כ-20 דקות.

שיחה: דיבר על אחדות כלל ישראל בס"ת, שזה קשור ליוהכ"פ שבו מודגש ביותר ענין האחדות בין הקב"ה לבני ישראל, ובין איש לרעהו, שלכן תהי' השתדלות מיוחדת בקניית אותיות בס"ת. ומאחר ש"זכין לאדם שלא בפניו", אפשר גם לרכוש אותיות עבור ידידים שאינם יכולים לבצע זאת בעצמם, ובזה מודגש ביותר ענין אהבת ישראל.

יום רביעי, ט' תשרי, 'ערב יוהכ"פ' תשמ"ב

בשעה 7:00 יצא כ"ק אד"ש עם תרנגול ביד לחצר 770 לשחיטת הכפרות.

לאחמ"כ נסע למקוה למשך כ-20 דקות, ובשעה 9:30 ירד לתפילת שחרית כשהוא עטור בטלית ותפילין.

בשעה 11:00 החל בחלוקת ה'לעקאח' עד 12:50.

בסיום תפילת מנחה בירך אד"ש את כלל ישראל בברכה כללית (הברכה הוגהה כעבור מספר ימים ע"י אד"ש).

ברשימת ברכת ערוהכ"פ שהכניסו להגהה, הרחיבו המניחים יתר על המידה, וע"כ כתב הרבי: **האומנים אמרת כל זה?! ולכן בחצע"ג** [בחצאי עיגול].

EM 139999 'כיסוי הדם'

JEM 200686

"פיזר נתן לאביונים"

ברכה לאב"ש עירוה"כ פ' JEM 199471

'לעקאה' JEM 200973

כשאמרו ב'סדר העבודה' את ה'עשרה הרוגי מלכות' פתח את התהילים עד שגמרו את ה'עשרה הרוגי מלכות'.

בברכת כהנים ירד עם התהילים אע"פ שלאמירת תהילים חזר לבמה. כשהש"ץ שר קטעים ידועים בתפילה אד"ש עודד זאת ע"י הכאה בידו על הסטנדר.

גמרו מוסף ב'4:00' ואד"ש המתין במקומו להכרזה של הגבאים, אך משלא הכריזו הניע אד"ש ראשו לאות פליאה, ויצא מביהכנ"ס.

אד"ש חזר מההפסקה ב'4:55' לתפילת מנחה. בניגון 'אבינו מלכנו' שבסיום תפילת נעילה רמז אד"ש ע"י הכאה בידו על הסטנדר לשיר יו"ד פעמים, ובפעם העשירית היכה אד"ש בב' ידיו הק' כשהוא מתנדנד בכל גופו. בסיום תפילת 'אבינו מלכנו', בכה.

כשהחלו לשיר את "מארש נפוליון", לא הסתובב אד"ש בתחילת השירה, אלא היכה בידיו הק' על הסטנדר, ורק לאח"ז הסתובב, וכן לא עלה אד"ש על כסאו כמידי שנה, אלא עלה על במה קטנה בת שתי מדרגות שהכינו במיוחד למטרה זו. ה"מארש" הי' כ-5 דקות ובסופו מחא אד"ש כפיים בחוזק.

בסיום ה'מארש' כיסה אד"ש את פניו הק' בטלית והי' משך זמן באופן זה.

השיחה-ברכה היתה ע"ד ענינו של יוהכ"פ (יחידה שבנפש) וארכה לערך כ-10 דקות.

אח"כ נמשכה חלוקת ה'לעקאח' לאלו שלא לקחו הבוקר.

ב'6:05' הדלקת נרות, בשעה 6:10 נכנס אד"ש כשהוא לבוש בקיטל ובטלית לזאל הקטן לברכת התמימים (גם ברכה זו הוגהה אח"כ ע"י אד"ש). מיד לאחר הברכה ירד אד"ש לתפילת 'כל נדרי'.

לאחר התפילה נשאר כ"ק אד"ש לאמירת כל התהילים. כשיצא מהזאל לאחר התפילה, נעמד אד"ש בפתח האמצעי של הזאל הקטן וחיפש משהו (כנראה את הנרות). אח"כ החל פוסע לכיוון חדרו והריל"ג ניגש בריצה לרבי ואמר שהנרות הם בחדר שני. הרבי חזר ונכנס לחדר השני והביט בנרות (היו שם כמה נרות נשמה). שאל אד"ש את הריל"ג היכן כל הנרות והשיב שהם למטה. בחדר שני הי' גם בחור שישן על ספסל ואד"ש הביט עליו. אח"ז נכנס הרבי לחדרו.

יום חמישי, יו"ד תשרי, יום הכיפורים' תשמ"ב

לתפילת שחרית נכנס אד"ש בשעה 10:35.

עד 'ברוך שאמר' פתח גם את התהילים.

יום שישי, י"א תשרי **"בשם השם" תשמ"ב**

כשבא אד"ש מביתו בשעה 10:00 עשה לילד שלום (הילד עמד ליד פתח ג"ע התחתון). לאחר תפילת ערבית רמז לר"ז לנגן.

היום יצא לאור 'מכתב כללי' מכ"ק אד"ש לבני ובנות ישראל, ותוכנו בדבר אחדות עם ישראל ע"ס"ת הכלליים.

כשאמרו "אין כאלקינו" חבש אד"ש את הכובע.

לאחר הבדלה הניף את ידו ובירך את הציבור בברכת "גוט יו"ט", כך שלוש פעמים, לאח"ז רמז לר"ז להתחיל ניגון ונכנס לחדרו.

כעבור כמה דקות יצא ל"קידוש לבנה", לאחמ"כ חזר לחדרו וכעבור כמה דקות נסע לביתו.

"מראה כהן"

JEM 201813

"היותנו כולנו כאחד מביא וממשיך ברכנו אבינו באור פניך"

ע"י קניית אות בס"ת שנכתב לזכות כולם וכל בני שליט"א, אשר התורה תורת אמת היא ונצחיית היא,

בס"ת הכתובה כאו"א לפי דרכו – בכתב האשכנזים, או דהספרדים, או דהאריז"ל וכו',

ואלו ואלו דברי אלקים חיים הם, וחבה וריעות נוהגים זה בזה.

ומזכים לאדם שלא בפניו – לזכות בזה (בקניית אות בס"ת) לרעך כמוך, באם מאיזו סיבה לא עשה זאת בעצמו,

וכבכל עניני תומ"צ, טוב וברכה – יפה שעה אחת קודם, וזריזין מקדימין.

ובהמעות שנותן לקניית האות בס"ת, תורת השם – י"ל שזהו ע"ד הנאמר במעות צדקה (מאותו הטעם), אשר "הואיל ובמעות אלו הי' יכול לקנות חיי נפשו החיונית הרי נותן חיי נפשו לה", ו"מקרכת את הגאולה" – והרי נותנם לכתיבת תורת ה', ואמחז"ל אשר קוב"ה אורייתא וישראל חד הוא.

ויה"ר אשר תתקבל ההצעה אצל כאו"א בסבר פנים יפות ומאירות ותבוא בפועל – וכגודל ענין אחדות כל בני"י, וכמודגש ג"כ במצות סוכה וד' מינים.

בכבוד ובברכת חג שמח

/חי"ק/

ב"ה, בשם השם, ה'תשמ"ב ברוקלין, נ. י.

אל כל בני ובנות ישראל בכל מקום שהם ה' עליהם יחי שלום וברכה!

בבואנו מיום הקדוש, אחת בשנה, בו נחתם כאו"א מבני שליט"א לשנה טובה ומתוקה בטוב הנראה והנגלה,

וכן כללות עמנו עם ישראל, גוי אחד בארץ, נחתמו לכל הברכות בגו"ר – ממקור הברכות הוי' אחד,

ודאי אשר, מתאים לחזקת כל ישראל דכשרים הם וממלאים רצון אבינו שבשמים, הרי כאו"א האנשים והנשים והטף, מוסיפין ומעלין בקיום התומ"צ, כולל ובפרט – הכלל גדול בתורה ואהבת לרעך כמוך,

והרי היותנו כולנו כאחד מביא וממשיך ברכנו אבינו באור פניך,

ועד אשר יאר הוי' אלקים צבאות פניו אלינו ונושעה בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

ולגודל חשיבות הדבר נתעוררה הצעה, אשר לא נפלאת היא גו' כ"א קרובה היא מאד לעשותה – להדגיש אהבה ואחדות זו באופן נצחי ודאמת לאמיתו –

* מפני קוצר היריעה לא הדפסנו את המראי מקומות על המכתב.

ש"ק פר' האזינו, י"ב תשרי תשמ"ב

בשעה 10:00 ירד לתפילה ולא פתח את הסיידור עד 'למנצח גו' השמים מספרים', אלא פתח את החומש. ב'האדרת והאמונה' רמז לשיר, וכן לאחר התפילה רמז לר' זושא לשיר.

התוועדות

בשעה 1:30 ירד להתוועדות.

שיחה א': אד"ש הסביר את השייכות של שבת זו ליוהכ"פ וסוכות, שבכולם יש את ענין התשובה, ובשבת זו התשובה בעילוי לגבי יוהכ"פ, כיון שבאה לאחר יוהכ"פ – ומעלין בקודש, ומצד שני פועלת עילוי בימי הסוכות דהרי "מיני מתברכין כולהו יומין", וההוראה מזה, שגם לאחר יוהכ"פ צריכה להיות עבודת התשובה.

והקשה ע"ז אד"ש, דלכאורה מה שייך לאחר יוהכ"פ עבודת התשובה, ועוד, מה שייך בקשת סליחה ביוהכ"פ עצמו כשבנ"י נמצאים בדרגת "יחידה". וביאר שדווקא מצד התעלות בנ"י בעבודתם ביוהכ"פ בדרגת "יחידה שביחידה", עי"ז מרגישים שמעמדם הקודם נחשב לחטא (מל' חסרון) וע"ז מבקשים סליחה, ומזה מובן שגם לאחר יוהכ"פ ישנו ענין התשובה מצד מעלין בקודש.

ההוראה בפועל – דהגם שנמצאים בדרגת יוהכ"פ מ"מ צריך לפעול בהפצת

המעיינות, כמו שביוהכ"פ מבקש סליחה אע"פ שנמצא בדרגא נעלית. וההפצה צריכה להיות במיוחד בדברים שהזמן גרמא, כגון סוכה, לולב וכו'.

שיחה ב': אד"ש הסביר את ההוראה המיוחדת מקביעות השבת בשנה זו שבה היו כמה דברים: (א) מילת נפתלי. (ב) יום ג' למילת אברהם. (ג) נתבשר בלידת יצחק. ההוראה בפועל לפעול בהפצת המעיינות למעלה מהטבע (כלידת יצחק). ולקרב כל יהודי באופן של "ארבה את זרעו" ובזריזות (נפתלי "רץ כצבי").

מאמר (כעין שיחה): ד"ה "כנשר יעיר קינו וגו'".

שיחה ג': שאלות בפרש"י על הפסוק "כי שם ה' אקרא הבוגדל לאלקיני" (לב, ג).

שאלות בליקוטי לוי"צ – הערות על הזוהר (ח"ג רצב, א) "דהא נשמת בי אחידא בי' להיטא בי' אתדבקת ואשתדלת כו'".

בסיום השיחה עורר ע"ד המבצע החדש, שלכל יהודי תהי' אות בא' מהס"ת הכללים, וביאר את השייכות דמבצע זה עם פרשת האזינו בה נאמר "ועתה כתבו לכם את השירה הזאת", וכן קישר את הפרשה עם עבודת התשובה.

שיחה ד': הביאור בהערות על הזוהר ובפרש"י.

לאחמ"כ עורר שכשם שיש להשתדל בנוגע לעצמו בקשר עם רישום לס"ת כן יש לדאוג בנוגע לזולתו, ובאופן ד"זכין לאדם שלא בפניו".

שיחה ה': קישר התוועדות זו ע"י נתינת משקה, ליום המחרת י"ג תשרי.

בסוף ההתוועדות ביקש מריל"ג להביא משקה, ונתן אד"ש בקבוק משקה לפרופסור ירמיהו ברנובר כנציג א"י (אד"ש דיבר שימשיכו את ההתוועדות בכ"מ), בקבוק נוסף לשלוחים הנוסעים למרוקו (חצי קבוצה נוסעת מחר וחצי יגיעו מחר) - כנציגי הספרדים, ובקבוק נוסף לר' נתן וואגעל מאנגלי' בשביל יהודים "מאחורי מסך הברזל" (לא מזמן הוא חזר משם). לפני שוואגעל ניגש ביקש גורודצקי שאד"ש יתן גם לו משקה, ואד"ש מזג לו לכוסו משקה.

אח"כ נתן ריל"ג בקבוק רביעי, ואד"ש שפך מהבקבוק לכוסו, ומכוסו החזיר לבקבוק, ונתן הבקבוק לריל"ג לשמור.

אד"ש החל לנגן "ניעט ניעט ניקאווא", והזכיר אודות ברכה אחרונה.

ההתוועדות הסתיימה בשעה 4:30 בערך.

לאחר תפילת מנחה החל לשיר "ווי וואנט". וכן לאחר מעריב רמז לר' זושא לנגן.

מיד לאחר מעריב נסע אד"ש לביתו.

יום ראשון, י"ג תשרי תשמ"ב

אד"ש הגיע מביתו בשעה 10:15 ובכניסתו בדרך את פרופסור ברנובר בנסיעה טובה.

לאחר שנכנס לחדרו שלח את ריל"ג לקרוא לפרופסור ברנובר, ואד"ש קיבלו בג"ע התחתון ושהה שם כרבע שעה.

נסע למקוה ובשעה 2:15 נסע לאהל, לפני נסיעתו נכנסו לג"ע התחתון השלוחים הנוסעים למרוקו ואד"ש בירכס.

אד"ש חזר מהאהל בשעה 7:00 (בערך) ובכניסתו אמר שלום לר' זלמן יפה.

ירד למנחה עם גארטל חדש. בגמר התפילה הורה לר' זושא לשיר.

לאחר מנחה הודיעו שתתקיים התוועדות ב-9:30.

בשעה 9:25 נכנס למעריב, והגארטל לא הי' קשור כרגיל אלא הוא הי' עם הרבה קשרים והחוטים הנמשכים לא יצאו אלא היו תחובים בגרטל.

לאחר מעריב הביט בר"ז יפה ורמז לו בידו, ולפני שיצא שאל את ר"ז יפה אם הוא כבר הולך עם נעלים והאם הכל בסדר (כיון שהי' לו כאבים ולבש סנדלים).

התוועדות

נכנס להתוועדות בשעה 9:40.

"לכתחילה אריבער". וזוהי הוראה כללית לכאו"א, ובפרט כשנמצאים במדינה של חסד.

מאמר: צוה לנגן ניגון הכנה למאמר (במקום להוציא מטפחת – לקח מפית מהשולחן) ואמר מאמר ד"ה "בסוכות תשבּו".

שיחה ב': אד"ש הדגיש את ההכרח לרשום כמה שיותר יהודים לס"ת – בקשר לכך אמר שהעולם נע ומזדעזע, שמזה מובן הצורך בזריזות הכי גדולה. כמו"כ במשך השיחה הבהיר כמה פרטים בהנוגע לכתובת הס"ת. בסיום השיחה

שיחה א': דובר אודות כך שיום זה – י"ג תשרי – הוא יום ההילולא של האדמו"ר מהר"ש, ונוסף לזה הוא מהד' ימים שבין יוהכ"פ לסוכות, וכידוע שימים אלו הם כנגד שם הוי', וי"ג תשרי הוא אות ו' דשם הוי' המורה על המשכה בלי שינוי – שלכן נקראת אמת, וזהו הקשר לאדמו"ר מהר"ש שהנהגתו היתה באופן של "לכתחילה אריבער", והנהגתו זו היתה גם כלפי המלכות שתבע לשנות את יחס ההנהגה כו' באופן של

התוועדות י"ג תשרי | 199428

המבצעים ומבצע שהזמן גרמא - להרבות בצדקה. וכמבואר בכ"מ שבערב סוכות נוהגים להרבות בצדקה, ולכן גם יתן לכאו"א מהמשתתפים דולר לתיתו לצדקה.

בסיום שיחה זו החל אד"ש לנגן "ניעט ניעט ניקאווא".

לאחר ברכה אחרונה נתן אד"ש ע"י ה'טנקיסטים' דולרים שיתנו לכאו"א. בזמן שחילק את הדולרים רמז הרבה פעמים בידו הק' לשיר.

טרם צאתו החל לשיר "ניעט ניעט ניקאווא".

ההתוועדות הסתיימה ב-12:30. במהלך ההתוועדות אמר אד"ש לר' אברהם צבי

קישר זאת לפרשת השבוע שקוראים "וללוי אמר" - וכפסק הרמב"ם ש"לא שבט לוי בלבד, אלא כל איש ואיש .. אשר נדבה רוחו אותו .. לעמוד לפני ה'", והיינו שהפעולות לאחד את עם ישראל בס"ת וההתעסקות בזה צריכה להיות באופן ד"נדבה רוחו וכו'".

שיחה ג': אד"ש המשיך את ה'סיום' על מסכת יומא מהתוועדות ו' תשרי.

לאחר השיחה פתח אד"ש את הסידור בסוף וחיפש משהו, ואח"כ פתח את הסידור באמצע והניח את ידו על הסידור שלא יסגר ואמר עוד שיחה קצרה.

שיחה ד': עורר בקשר למבצעים שהזמן גרמא, סוכות וד' מינים. וכן כללות

JEM 201799 חלוקת ד' מינים

כהן, שילמד מהילדים ויאמר 'לחיים' (ואד"ש הצביע על הילדים).
לאחר ההתנוועדות נסע לביתו.
יום שני, י"ד תשרי,
ערב חגי הסוכות תשמ"ב

קריה"ת כרגיל.
כשהחזירו הס"ת להיכל, ירד מהבמה והניח ידו על הס"ת ונישק את ידו ויצא מהזאל.
לאח"ז נכנסו קבוצות לג"ע התחתון לתת ולקבל ד' מינים.

לנציגי נחלת הר חב"ד אמר אד"ש -
"ממשיך אלע המשכות אויך פאר ס"ת"
פון גאנץ א"י".

לנציגי כפ"ח נתן אד"ש ברכה (הברכה הוגהה ע"י אד"ש).
ולאחר הברכה אמר לבנהרץ שלבנו יש היום יום-הולדת (נכנס עם בנו), ואמר אד"ש "זאל זיין שנת הצלחה", ונתן לו הדס עבור הבן.

מירושלים נכנסו ר' אברהם צבי כהן ור' חנוך גליצנשטיין. כשעבר ר' אברהם צבי

אח"כ לספרי' - רמז לשיר כל הדרך. גם השנה סגרו רחוב מרכזי בשכונה ורקדו שם עד אור הבוקר (כך גם עשו בשאר הלילות).

יום שלישי, ט"ו תשרי, יום א' דחגה"ס תשמ"ב

הגיע מהספרי' בשעה 7:45 ויצא לסוכה בברך על הלולב.

כשר' מאיר הארליג נכנס לקבל את הד' מינים, אמר אד"ש "מתנה ע"מ להחזיר" (כן אמר אד"ש גם בשאר ימי החג).

ירד לתפילה ב' 10:00 ולא מחא כפיים, וביציאתו רמז לנגן.

לאחר התפילה הלך לספרי', וכשחזר מהספרי' החל לשיר "ושמחת בחגיך".

מנחה ב' 5:45.

ליל ב' דחג הסוכות

ירד למעריב ולא מחא כפיים.

אחרי התפילה נעמד אד"ש בצד הסטענדער, ידו השמאלית מושענת וידו הימנית צמודה אליו (ישר), וסימן בידו הק' לילדים שיתקרבו לקיר של מזרח (כי עמדו בסוף בפנית הבימה).

שיחה: אד"ש ביאר כיצד ההוספה בשמחה בלילה הב' לעומת ליל א' דחה"ס, מודגשת בשיעור החומש דב'

לאחמ"כ אמר אד"ש לריב"ק ולריל"ג שיצאו מג"ע התחתון וגם יגידו לכל אלו שנמצאים למעלה (בקומה ב') שיצאו.

אחרי הצהריים לפני החג יצא לסוכה לאגוד את הד' מינים, ולאח"ז יצא מחדרו עם ד' מינים ואתרוג בתוך קופסת עץ שהביאו האורחים מכפ"ח, ונכנס לספרי' (אד"ש הי' בחג בספרי').

ליל א' דחג הסוכות

כשירד לתפילת מעריב, הקהל שר, ורמז בידו להגביר השירה, אך כשהגיע למקומו לא מחא כפיים (וכן כל ימי חג הסוכות אד"ש לא מחא כפיים).

לאחר מעריב פתח אד"ש באמירת שיחה.

שיחה: שמחת "זמן שמחתנו" וכן 'שמחת בית השואבה' צריכה להיות גם בחוץ וכדוגמת ביהמ"ק שהשמחה היתה בעזרה, ובפרט בקביעות שנה זו, יום השלישי ש"הוכפל בו כי טוב", שלכן צריכה השמחה להיות כפולה. בסיום השיחה ביאר שהאושפיזין החסידיים ממשיכים ומגלים את האושפיזין המוזכרים בזוהר.

לאחר השיחה הכריז אד"ש גוט יו"ט, ואחריו כל הקהל ג"פ, ואח"כ החל לשיר "ושמחת בחגיך".

נכנס לסוכה של האורחים ונתן ברכה (הברכה הוגהה ע"י אד"ש). כשהלך

ימים אלו, כמו"כ ביאר ש'שמחת בית השואבה' קשורה עם כאו"א מישראל.

באמצע השיחה התעלף אחד (מאה"ק) וצעקו "הצלה", אך אד"ש המשיך באמירת השיחה, כשהוציאו אותו החוצה התחיל להיות קצת בלגן ואד"ש הפסיק ואח"כ המשיך שוב.

בסיום השיחה הרבי הכריז ג"פ גוט יו"ט - ואחריו כל הקהל ג"פ, והתחיל לנגן "ושמחת בחגך".

יום רביעי, ט"ז תשרי, יום ב' דחגה"ס תשמ"ב

הגיע ב-7:45 ויצא לסוכה לברך על הלולב.

מריבוי האנשים שברכו נשבר הפיטם של האתרוג ואד"ש הוציא מחדרו אתרוג אחר.

שחרית כרגיל.

לאחר התפילה רמז לשיר.

מנחה כרגיל וכן מעריב.

ליל ג' דחג הסוכות

לאחר מעריב אמר שיחה, אך לא במיקרופון כיון שזהו לפני הבדלה.

שיחה: השמחה בליל ג' צריכה להיות בהוספה לגבי ב' הימים שלפנ"ז. זוהי שמחה אמיתית ובפרט ע"פ הצייוי דמעלין בקודש. וזה קשור לשיעור היומי בחומש "דן גור אר" - שכיון שמגוריו היו בעיר ספר, לכן תפקידו להגן על עניני קדושה.

ועבודה זו נפעלת בב' אופנים אתכפי' ואתהפכא שזה פועל שמחה גדולה, וביאר הקשר לאושפיזא דיום זה

JEM 199700

"ושמחת בחגך"

JEM 201837 י"ז תשרי

בסיום השיחה קישר אד"ש את הנ"ל ליום השלישי ש"הוכפל בו כי טוב", לשמים ולבריות, דטוב לבריות פי' אפילו לעניינים שמחוץ לקדושה שגם בהם נפעלת עבודת הברורים כדוגמת שבט דן.

לאחר השיחה החל אד"ש לשיר "ווי וואנט".

"יעקב" - אותיות יבקע, דהיינו שאצלו עניני הקדושה אינם נשארים בגבול הקדושה אלא בוקעים ומתפשטים גם בחוץ. וזה גם קשור לאושפיזא החסידי, אדה"ז, שאצלו ה' גילוי החסידות באופן של "יתפרנסון", דהיינו שהעניינים יבואו בהבנה בשכל האדם.

בהמשך השיחה ביאר אד"ש את מארז"ל "פעמים שביטולה של תורה זהו יסודה".

יום חמישי, י"ז תשרי, א' דחומה"ס תשמ"ב

הגיע מביתו ב-8:50, ויצא לסוכה לברך על הלולב.

כשהוציאו את הלולב אמר מתנה ע"מ להחזיר.

כשנכנס לתפילת שחרית נתן לילד שה' לאחר בר-מצוה צדקה, ואמר הילד שהוא לאחר בר-מצוה, וענה אד"ש שגם לאחר בר-מצוה צריך לתת צדקה.

לא מחא כפיים לפני התפילה. כשהגיעו להלל, לא הביאו עדיין לאד"ש את הלולב, והמתין כמה דקות. כשאד"ש קיבל עלי' בקריה"ת, בירך הרב דוד חנזין 'הגומל' ואד"ש עשה לו בידו תנועה שיהי' שמח (כמו שעושה להגביר השירה). לאחר התפילה רמז לשיר (בהושענות זז בסטנדר עד סופו).

אחר הצהריים נכנס לסוכה עם סט הד' מינים ועם הדסים, ואד"ש החליף את ההדסים.

מנחה כרגיל.

ליל ד' דחג הסוכות

שיחה: בהוספה שיש בשמחת בית השואבה ישנם ב' דרגות. א. עלי' בערך. ב. עלי' שלא בערך. ומובן שהעלי' צריכה להיות כאופן הב' - עלי' שלא בערך.

ובנוגע לאושפיזא דהיום הוא "משה", שעליו נאמר "מורשה קהילת גו", דהיינו ענין התורה, וכן בשיעור חומש היומי אומרים את פר' ברכה שנכתבה בסוף ימי חייו של משה רבינו ואז נסתיימה כתיבת הס"ת, שמהנ"ל מובן שצ"ל הוספה במבצע ס"ת.

בהמשך השיחה דיבר בחריפות נגד הסכמי 'קעמפ דיוד' - והדגיש שמזה מובן שצריך לפעול לאחד את כאו"א מישראל ע"י ס"ת, וקישר זאת לאושפיזא דהיום "משה". וכן לאושפיזא החסידי - "האדמה"א", ששניהם היתה הנהגתם באופן בולט במיוחד - באהבת ישראל.

בעת הדיבורים אודות החזרת שטחים - נשען חזק על הסטנדר עד שהזיזו. וגם בסוף השיחה הילדים משכו בחוט של הרמקול - והרמקול זז ואד"ש אחז בידו את העמוד של הרמקול.

משך אמירת השיחה הי' כשעה.

כשיצא מהזאל לאחר השיחה עמד ג. וצילם את אד"ש. אד"ש נעצר ע"י ושאלו כמה תמונות צילמת כעת? וענה 3. ושאלו אד"ש, כמה תניא למדת היום? וענה חת"ת. ושאלו, כמה תמונות צילם היום, וענה 15. ואמר אד"ש שחושב שצילם יותר. וענה אינני זוכר. ואמר לו אד"ש שמחר בשביל כל תמונה שמצלם שילמד פרק תניא.

יום ששי, ערב ש"ק, "ח תשרי ב' דחומה"ס תשמ"ב

אמר לריל"ג להודיע שענין הס"ת הוא פיקוח נפש וכל אחד שנרשם זה מחזק את העם היהודי.

ליל ה' דחג הסוכות

שיחה: בשבת אין לחפש ראיות שצ"ל הוספה בשמחה, דמובן מעלת שבת על ימי החול כמו שבשבת לא צריך פנים חדשות לגבי שבע ברכות, ושמחת בית השואבה קשורה במיוחד לשבת, והיינו משום שהשמחה היתה קשורה עם ניסוך המים, שענינם חכמה, וכן השבת נקראת "קודש" שזהו בחינת חכמה.

האושפיזין של היום הם אהרן, ואדמו"ר הצ"צ - אך בתחלת שיעור היומי אנו לומדים "ויעל משה", ולכאורה לילה העבר ה' אושפיזא דמשה והלילה הוא אהרן, וביאר ע"פ "יינה של תורה", שנאמר בפסוק "ויבכו בני" את משה", ובאהרן נאמר "כל בית ישראל", והיינו מתוך שהי'

י"ז תשרי JEM 201847

שהיא בחצר 770, הביט לתוכה ולאח"כ נכנס לחדרו.

ליל ו' דחג הסוכות

שיחה: "ושאבתם... ממעיני הישועה", והיינו כמי המעיין שמתחדשים בכל יום, ואע"פ שהשאיבה זהו ירידה, מ"מ זהו לצורך עלי' - דמתנסכים ע"ג המזבח - שזה פועל שמחה. ובפרט שהאושפיזין הידועים והחסידים הם יוסף ואדמו"ר מהר"ש. שהשם יוסף מורה על הוספה, וכן הנהגת האדמו"ר מהר"ש היתה באופן של "לכתחילה אריבער", דילוג באין ערוך והוספה בענין השמחה.

בהמשך קישר אד"ש לענין השמחה את השיעור היומי שאומרים "וזאת הברכה" שזהו בדוגמת "זה אל"י" - מראה באצבע, שכל אחד שעובר יוכל להצביע ולהראות על היהודים שנמצאים בשמחה. כמו"כ אד"ש למד הוראה מהפסוק "ה' מסיני בא גו'", שפסוק זה

רודף שלום, וא"כ מוזכר בשיעור היומי ענינו של אהרן.

וע"ז שאל מדוע זה נאמר רק בינה של תורה ולא בפירוש, והסביר שעבודת משה היתה המשכה, ואילו עבודת אהרן היתה העלאה, ובמילא כל הענין של "ויעל משה", ענין העלאה נפעל ע"י אהרן. וההבדל ביניהם מתבטא גם בהבדל שבין יום ו' ליום השבת, דבשישי בסיון ניתנה התורה - שזה קשור ליום ו' - המשכה, ואילו בשבת ענינו תפילה, העלאה. וכללות עבודת אהרן קשורה באהבת ישראל - שזה קשור לאחדות עם ישראל ע"י הס"ת.

לאחר השיחה החל אד"ש לשיר "ווי וואנט".

ש"ק, י"ט תשרי, ג' דחוקה"ס תשמ"ב

לאחר התפילה נכנס אד"ש לסוכתו. כשיצא ממנה נכנס לסוכת האורחים -

סוכה ניידת הו"מ סוכות תשמ"ב JEM 199440

מדגיג את זכותם ומעלתם של ישראל לגבי אומות העולם בכמות ובאיכות.

לאחר השיחה החל אד"ש לשיר "ווי וואנט".

יום ראשון, כ' תשרי, ד' דחומה"ס תשמ"ב

לפני התפילות לא מחא כפיים.

ליל הושענא רבה

שיחה: לאחר תפילת מעריב אמר אד"ש שיחה, ואמר שהשם 'הושענא רבה' מורה על ריבוי השמחה לגבי שאר הלילות, וכן ענין זה מודגש באושפיזין הדיום, דוד ואדמו"ר הרש"ב, שאצל

שניהם מודגש ענין השמחה. דאצל דוד כתוב (בהושענות) "למען חיק מכרכר וגו'", וכן כתוב עליו "נעים זמירות ישראל" - שבזה מודגש ענין השמחה, וכן האדמו"ר הריי"צ אמר על האדמו"ר הרש"ב שהוא הרמב"ם של החסידות, דהיינו בירור מסקנות שזה גם קשור בשמחה - משום שאין שמחה כהתרת הספקות.

וכללות השמחה מודגש בשיעור היומי "וללוי אמר" - שענינו של לוי הי' לשורר בביהמ"ק, ושמחה זו פועלת בכל העולמות והיא הכנה לשמחת שמע"צ ושמח"ת. בהמשך השיחה עורר אד"ש אודות אחדות עם ישראל ע"י ס"ת.

הושענא רבה JEM 202805

JEM 203014 'לעקאח' הושיענא רבה

אד"ש שיתן לו 'לקח' בתנאי שיגדל זקן, וכשאשתו עברה אמר לה אד"ש שלא תפריע לבעלה בגידול הזקן.

ר' לייבל רסקין ניגש לאד"ש עם אדם שעוזר מאוד בכספו למוסדות במרוקו, וכשאמר זאת לאד"ש, אמר אד"ש תודה רבה על מה שאתה עוזר לי.

לאחר החלוקה נכנס אד"ש לזאל הקטן לתפילת מנחה.

השנה חזרו כמעט לכל הסדרים שהיו ב־770 לפני תשל"ח והיינו שהקטינו את הבמה שאד"ש עומד עלי' בתפילה, והזיזו אותה מהקיר הדרומי לכיון הארון קודש, ובחלל שנוצר הכניסו שני שורות ספסלים ששם עמדו זקני אנ"ש. וכן

בשעה 1:00 בלילה ירד אד"ש לתהלים.

בספר ראשון ישב, ואח"כ עמד עד סוף התהילים (בכלל, אד"ש יושב באמירת תהילים).

יום שני, כ"א תשרי, 'הושיענא רבה' תשמ"ב

הגיע מביתו כרגיל ב־8:50. תפילה כרגיל.

לאחר התפילה חילק 'לעקאח' לאלו שלא קיבלו בערב יוהכ"פ. החלוקה הסתיימה בשעה 3:30.

אחד שניגש ל'לקח' שאלו אד"ש אם מכיר אדם פלוני, וענה לאד"ש שהוא בעצמו אותו אדם אלא שהוריד את הזקן ולכן לא הכירו אותו, ואמר לו

גם את הצד המערבי של הבמה הקטינו ועשו שם מקום לזקני אנ"ש, וכן בנו כמעט בכל הזאל פירמידות לא כמו לפני תשל"ח אך די גדולות.

בשעה 7:00 ירד אד"ש לתפילת מעריב, ולפני התפילה הסתובב לכיוון הקהל ומחא כפיים (בפעם הראשונה מתחלת חודש תשרי, להוציא מארש נפוליון). לאחר התפילה הורה לנגן.

הקפות ליל שמע"צ

בשעה 9:00 ירד אד"ש להקפות.

הקהל שר ולאחר שאד"ש עלה על בימתו פנה אל הקהל ומחא כפיים. אד"ש עמד קרוב לפינה השמאלית של הבמה ולידו עמד הרב חדקוב.

בלילה הראשון אמר אד"ש רק את הפסוק הראשון והאחרון בכל הג"פ שאומרים "אתה הראת". לאחר סיום אמירת הפסוקים בפעם הראשונה הסתובב אד"ש אל הקהל והחל לשיר את ניגון ההקפות לאביו נ"ע, כשהוא מוחא כפיים.

לאחר סיום הפעם השני התחיל לשיר "זאל שוין זיין די גאולה" - ומחא כפיים.

לאחר סיום הפעם השלישית החל לשיר "הושיעה את עמך" - ומחא כפיים.

כשכיבדו את הילדים להגיד פסוק ב"אתה הראת", רמז הרבי לילדים שישבו לידו על הבמה שיגידו.

הקפה א: להקפה ראשונה קיבל אד"ש את הס"ת הקטן והלך אחרי הש"ץ למקום ההקפות כשמידי פעם מסתובב לראות אם הרש"ג הולך אחריו. לאחר שנכנסו למקום ההקפות רקד אד"ש עם רש"ג, כשכל הקהל שר בהתלהבות עצומה את הניגון הקבוע שרגילים לשיר בהקפות אצל אד"ש. במשך הריקוד הוריד הרש"ג את ידו מכתף כ"ק אד"ש ג"פ, אך החזירה והמשיך בריקוד.

לאחר ההקפה כשעבר אד"ש בשביל, היו אנשים שברכו את כ"ק אד"ש, אד"ש השיב "אמן וכן למר". וכן מידי כמה פסיעות הסתובב אד"ש לאחוריו לראות היכן נמצא הרש"ג.

הקפה ב: להקפה הב' לא הולך אד"ש לבמת ההקפות אלא נשאר לעמוד במקומו כשפניו אל הקהל וידו הק' מושענת על העמוד. כשאומרים את הפסוקים של ההקפה מסתובב אד"ש לצד מזרח, ולאחר שמתחילים ניגון מסתובב אד"ש לכיוון הקהל ומוחא כפיים.

הקפה ג: לאחר ההקפה התיישב ובכך רמז לרש"ג לשבת.

הקפה ה: לפני ההקפה אמר הרבי שיחה, ובה אמר שההקפות הם עת רצון לבטל ענינים בלתי רצויים, דהרי ההקפות הם עם התורה - שהיא הבעה"ב על מציאות העולם. הרבי דיבר בנוגע לשלימות הארץ ואמר שזו שעת הכושר לבטל מלכתחילה את ההתנגדות לזה, ולכן שיכבדו בהקפה את הרבנים העוסקים בפסקי הלכה ושיפסקו שא"י שייכת לעם ישראל.

לאחר ההקפה ישב.

הקפה ו: לפני ההקפה אמר שיחה שהאמור לעיל שבנ"י בעה"ב על העולם שייך במיוחד לשמע"צ שבא לאחר הושענא רבה - וכמבואר בזוהר שיום זה קשור עם יוסף הצדיק שענינו ה' בעלות ו שליטה על העולם. בהמשך השיחה דיבר שצ"ל ההשתדלות לרשום יהודים לס"ת, וקישר זאת להקפה ו' "עוזר דלים", שע"י אחדות בנ"י, הקב"ה עוזר לצאת מהמעמד של דלים.

כמו"כ הקפה ו' "עוזר דלים" קשורה עם האדמו"ר הרי"צ ששמו יוסף - שזהו יסוד, וכן הקפה ו' היא כנגד יסוד, ונוסף לזה כללות עבודתו היתה באופן של התעסקות עם כל הסוגים דבנ"י, כולל גם עם אלו הנמצאים במעמד ומצב ד"דלים". וע"פ האמור לעיל כדאי שילכו להקפה כל השייכים לוועדים העוסקים בכתיבת ס"ת.

הקפה ז: ההקפה השביעית היתה כמו ההקפה הראשונה, כשמדי פעם הרש"ג מפסיק את הריקוד, אד"ש סימן לד"ר וייס לבדוק את הדופק של הרש"ג, ולאח"ז המשיכו בריקוד (היו הפסקים כמה פעמים). לקראת סיום הריקוד הצטרף אליו ד"ר וייס.

לאחר ההקפות שרו הילדים "עלינו לשבח" וכן "אל תירא" ו"אך צדיקים" ואד"ש הורה להגביר את השירה.

לאח"ז אמר ג"פ גוט יו"ט - כשהוא מניף את ידו, והחל לשיר "ושמחת".

ההקפות נסתיימו בשעה 11:40. כעבור מספר דקות יצא אד"ש מחדרו ללכת לבנין הספרי', הקהל שר, ורמז בידו להגביר השירה. לאחר שפתח את דלת הספרי' הסתובב לכיוון הקהל ועשה בב' ידיו להגביר את השירה.

יום שלישי, כ"ב תשרי, 'שמיני עצרת' תשמ"ב

נכנס לתפילה בשעה 10:00. וכשהגיע למקומו הסתובב לקהל ומחא כפיים.

ב'האדרת והאמונה' רמז לשיר, וכן ב'הוא אלקינו' רמז לשיר - והביט בפרשן ובנכדו שעמדו בצד הבמה ורמז להם לשיר.

לאחר התפילה עשה בידו ואמר ג' פעמים "גוט יו"ט". לאח"ז הלך לספרי' ובדרך רמז לשיר.

מנחה ב' 5:45 וכשהגיע למקומו הסתובב ומחא כפיים.

לאחר התפילה רמז לנגן.

לתפילת מעריב ה' הקהל קטן יחסית כיון שרוב הת' ואנ"ש הלכו לבתי כנסת לשמח יהודים.

בשעה 7:00 ירד אד"ש לתפילה והקהל שר, וכשהגיע למקומו מחא אד"ש כמה שניות כפיים כשפניו לכיוון הקיר המזרחי. אד"ש לא הסתובב לכיוון הקהל.

התוועדות ליל שמח"ת

בשעה 9:00 ירד אד"ש להתוועדות וקידש על היין.

שיחה א': ביאור ההבדל בין עבודת בנ"י בחה"ס לבין שמע"צ ושמח"ת, דבחה"ס העבודה היא באופן שיש להם שייכות לאוה"ע - דלכן מקריבים ע' פרים כנגד ע' אומות, משא"כ בשמע"צ ושמח"ת, שאז מקריבים פר אחד כנגד אומה אחת, והיינו משום שעבודת בנ"י היא מצד עצמם ללא כל שייכות לאוה"ע, ואז נמצאים בנ"י במעמד של "ישראל ומלכא בלחודה", וההתעסקות עם אוה"ע נפעלת בדרך ממילא.

ובזה מובן גם החילוק בין השמחה שבחה"ס ושמח"ת, שבחה"ס היתה השמחה בחוץ לעיני אוה"ע, משא"כ בשמח"ת שהיא בביהכנ"ס, וההוראה

בפועל, שנדרשת שמחה יתירה על זו שהיתה בחה"ס, וזה נפעל ע"י שתיית 'כל שהוא' משקה.

שיחה ב': הסביר את הענין הנ"ל בעבודה בנפש האדם, דבחה"ס העבודה בז' מידות, משא"כ בשמח"ת פר אחד - העבודה בבחי' רצון ותענוג שלמעלה מהתחלקות לפרטים, וזהו מצד היחידה שבנפש. בהמשך השיחה עורר אד"ש אודות השתדלות במבצע ס"ת.

שיחה ג': אד"ש ביאר את הפסוקים "אתה הראת" ו"כי מציון".

הורה לצבאות ה' לנגן "ווי וואנט".

עורר אודות העברת הסדרה.

הזכיר אודות ברכה אחרונה.

טרם צאתו התחיל לנגן "הוא אלקינו". בסיום ההתוועדות נתן אד"ש להרב קזרנובסקי שתי בקבוקי משקה, אחד שיחלק בהתוועדות היום ואת השני יחלק בהתוועדות למחרת.

ההתוועדות הסתיימה ב' 11:40.

בהקפות של אתמול בלילה לבש ר"ז וילימובסקי כובע של צבאות ה', והלילה בהתוועדות רמז לו אד"ש שילביש את הכובע.

כמו"כ בתחלת ההתוועדות עלה מ. על השולחן של הזקנים למטה - לפני בימת

JEM 125858 'כוס של ברכה מוצאי שמח'ת

בשאר ה"אתה הראת" אמר אד"ש רק את הפסוק הראשון והאחרון. לאחר סיום ה"אתה הראת" השלישי הוסיף ואמר את הפסוק "והי' זרעך גו" ג' פעמים.

סדר ההקפות הי' כמו אתמול בערב ובין ההקפות ניגשו לכ"ק אד"ש כמה מראשי המשטרה - בשכונה - ושוחחו עם אד"ש. את אחד מהם שאל אד"ש אם בתפקיד מותר להם להגיד לחיים, והלה ענה שכן, ואד"ש הורה לו לומר לחיים. הנ"ל אמר לאד"ש שמתו שצריכים משהו אפשר להתקשר אליו, ואד"ש השיב, רק לדברים משמחים.

אד"ש ורקד (הוא הי' שיכור), ואח"כ נעמד על הידיים לפני כ"ק אד"ש הרצינו. אך אח"כ המשיך לרקוד ואד"ש צחק ורמז להורידו מהשולחן.

לאחר ההתוועדות יצאו רוב הת' ואנ"ש מביהכנ"ס לקידוש גדול שערכו בחוץ - בכך ירד לחץ האנשים מביהכנ"ס ויכלו להכינו לכבוד ההקפות.

הקפות ליל שמח"ת

בשעה 12:00 ירד אד"ש להקפות.

אד"ש אמר את כל פסוקי ה"אתה הראת" הראשון, ולאחרי זה החל לשיר את ניגון ההקפות לאביו - כשהוא מוחא כפיים.

עתה הקפות, ואע"פ שישינו הפרש בזמן מ"מ ידוע ביאור אדמו"ר האמצעי שאף שהימים והלילות משתנים וכו' אעפ"כ עת רצון שלמעלה ויהודים עליונים כו' הם למעלה מגדר המקום והזמן. ועד"ז מובן לענייננו. וכן אמר שההולכים להקפה שילכו כבאי"כח של כל הנאספים כאן, דזה נחשב כאילו כל הקהל עורכים את ההקפות בירושלים עיר הקודש.

בהקפה זו כיבדו את הרבנים, העסקנים ואברכי הכולל.

הקפות א' וז': בהקפות אלו רקד אד"ש עם רש"ג. וגם הי' כאתמול שהי' הפסקים בריקודים (הרש"ג הפסיק את הריקוד בהקפה ז' כ-8 פעמים), אך בסיכום משך הזמן - רקדו יותר זמן מאשר כל שנה (וכן שרו את הניגון הרגיל להקפות מזה שנים - בג' הפעמים).

לאחר הקפות אמר ג' פעמים "גוט יו"ט" - וכן רמז בידו להגיד "גוט יו"ט" ואח"כ החל לשיר ורמז בידו להגביר השירה.

הלך לספרי' ובדרך רמז לשיר וכן בפתח הספרי' לאחר שפתח את הדלת פנה לכיון הקהל ורמז בב' ידיו כמ"פ להגביר השירה.

ההקפות נגמרו בשעה 2:00.

הקפה ה': לפני ההקפה אמר אד"ש שיחה קצרה, ואמר שתחילת ההקפה היא "מלך עולמים", דלמלך יש ענין הצבא - צבאות ה' - ובהם גופא ישנה מעלה שנקראו "משיחי", ולכן מן הראוי לכבד את הילדים בהקפה זו (ואליהם יצטרפו הוריהם - באופן דטפל כו'), ולאחר אמירת הפזמון "מלך עולמים" ינגנו את ה"מארש" הידוע (אד"ש אמר שאפשר לקחת ס"ת אחד עבור הרבה ילדים. ע"פ משנ"ת בהתוועדויות הקודמות שכל בני"נכללים בס"ת א').

לאחר שהילדים נכנסו למקום ההקפות ואמרו את הפזמון "מלך עולמים", הסתובב אד"ש לכיון מקום ההקפות (כדרכו) והתקדם פסיעה קדימה. הילדים החלו לשיר "עוצו עצה", ואד"ש עשה בידו סימן פליאה ואמר "מארש"! והחלו לשיר "מארש נפוליון" ואד"ש מחא כפיים.

הקפה ו': לפני ההקפה אמר אד"ש שיחה קצרה, ואמר שידועה תורת הבעש"ט ש"במקום שמחשבתו של אדם שם הוא נמצא", ודורנו נמצא ביום השישי שהוא ערב שבת - ערב הגאולה, במילא צריך להיות ענין העירוב - לאחד ולקשר הרשויות שבעולם עם הקב"ה.

וזהו גם הקשר להקפה השישית, לכן מן הראוי שההולכים להקפה זו יקשרו דעתם ומחשבתם עם א"י ועם ירושלים עיר הקודש. ובפרט שגם שם נערכות

יום רביעי, כ"ג תשרי, שמחת תורה' תשמ"ב

לתפילת שחרית ירד אד"ש בשעה 10:00
ורמז לשיר. וכן ב'האדרת והאמונה' רמז
לשיר.

הקפות יום שמח"ת

את ה"אתה הראת" אמר הרבי כמו
אתמול בלילה. בהקפות עצמם לאחר
שעשו את שלוש וחצי הסיבובים, רקד
אד"ש עם רש"ג - בהפסקות - הרבה זמן
(יחסית).

(לאחר הקפות הורה אד"ש לב. א. ללכת
להיבדק אצל הרופא, משום שהוא קיבל
מכה בעין).

בפיוט "שישו ושמחו" מחא כפיים אך
כשסגרו את הארון הפסיק.

בב' הימים ב"אנא עבדא" הורה לשיר
ע"י הכאה על הסטנדר.

לתורה עלה אד"ש ל"חתן בראשית".

לאחר התפילה אמר אד"ש ג"פ "גוט
יו"ט" - כשהוא מניף את ידיו בעוז.

תפילת מנחה התפללו בזאל למעלה
בשעה 5:15, ולאחר התפילה הורה
לשיר.

התוועדות

בשעה 6:00 נכנס להתוועדות. נטל ידיו
הק' לסעודה, ניגנו "ושמחת בחגיך".
ציוה לנגן "אתה בחרתנו".

שיחה א': הסביר שיש חילוקי דרגות
בשמחה, דהיינו שבמשך כל השנה צ"ל
עבודה מתוך שמחה, ובחגים בכלל נוסף
ענין השמחה, ובמיוחד בחה"ס שאז
אומרים "זמן שמחתנו", ובו גופא יש
הוספה בשמחת בית השואבה, ולאחר
כל העילוי הנ"ל יש שמחה יתירה
בשמח"ת. ועד"ז מובן שיש גם הבדלים
בענין "אתה הראת", ובשמח"ת מודגש
ענין הבחירה בעם ישראל באופן הכי
נעלה.

שיחה ב': הסביר את ההוראה מקביעות
שנה זו, יום רביעי פר' ברכה שקוראים
"שמח זבולון בצאתך ויששכר באהלך",
דכללות עם ישראל מתחלק בחלוקה זו:
יששכר - מארי תורה, זבולון - מארי
עובדין טבין. וההוראה, שגם יששכר
צריך לעסוק בעובדין טבין - בירור
העולם, וגם זבולון צריך לקבוע עיתים
לתורה. בהמשך השיחה ביאר אד"ש -
בהמשך להתוועדויות הקודמות - את
סיפור התורה בדבר מעלת אהרן על
משה בענין אהבת ישראל.

מאמר: צוה לנגן ואמר מאמר ד"ה "להבין
ענין שמחת תורה".

ב. ע"י אמירת דבר תורה, והרבי דיבר אודות מחלוקת רש"י והרמב"ם בדבר שמחת בית השואבה.

שיחה ד': הסביר דגם בלוחות האחרונות יש מעלה בנשי ישראל. עורר בהנוגע לציור הלוחות שיהי' ריבוע ולא בחצי עיגול. הזכיר אודות שלימות הארץ, אחדות בס"ת, עשרת המבצעים.

שיחה ג': ביאר הענין ד"ויעקב הלך לדרכו", וכן עורר על שיעורי חת"ת, ועורר על ישום כל ההחלטות הטובות שכאו"א קיבל על עצמו במשך חודש תשרי. בהמשך השיחה אמר שנהוג לערוך לאחר שמח"ת "כינוס תורה", וכן נהוג להשתתף בזה, שלכן אמר אד"ש שגם הוא ישתתף בזה בב' אופנים. א. נתינת החלה והיין והמים מההתועדות.

JEM 199864 'כוס של ברכה' מוצאי שמח"ת

באמצע ההתוועדות ניגש רש"ג לאד"ש
ושוחח עמו כמה דקות.

ילד שישב שם מספר שרש"ג אמר
לאד"ש שהוא צריך לעבור ניתוח ברגל,
ואד"ש נתן לו ברכה, רש"ג אמר שרוצה
הבטחה, וענה אד"ש שה' מבטיח וברכו
עוד פעם.

צויה לנגן ניגון הכנה, ד' בבות, נייע
זשוריצי כלאפצי, החל לנגן "ווי וואנט",
וברך ברכת המזון.

במשך ההתוועדות מחא אד"ש כמ"פ
כפיים, וכן הורה לכמה אנשים לומר
לחיים על כוס גדולה.

תמונה: 'כוס של ברכה' מוצאי שמה"ת JEM 125812

מידי פעם הורה אד"ש להגביר השירה. באמצע החלוקה צוה אד"ש לשיר "האדרת והאמונה", ועודד בידו הק' ע"י שהניפה בעוז להגביר השירה.

בסיום חלוקת "כוס של ברכה" הסתובב אד"ש לכיוון התזמורת והמקהלה והחל לנגן "עוצו עצה ותופר", ולאח"ז "ווי וואנט", ולאח"ז "ניעט ניעט ניקאווא", ומחא כפיים כמה דקות במרץ (חלק מהניגונים אד"ש עודד בעודו אוחד מפית בידו).

לאחר כוס של ברכה התיישב אד"ש ואמר ברכה אחרונה, וטרם צאתו החל לשיר "כי בשמחה תצאו".

באמצע ההתנועות הגיע הרב ש. עלברג, ובסופה דיבר עם אד"ש כרבע שעה.

ההתנועות הסתיימה ב-11:30.

התפללו מעריב, ובסיום התפילה אמר אד"ש את הקדישים. לאח"ז הבדיל אד"ש, ולאחר הבדלה חילק לכאו"א כוס של ברכה (החל בערך ברבע ל-12).

השנה זו הפעם הראשונה שהביאו לכוס של ברכה מקהלת ילדים עם תזמורת, והם עמדו מאחורי אד"ש, ובמשך כל זמן חלוקת הכוס של ברכה הנעימו לקהל מזמורותיהם.

שלא לא הי' נוכח בכוס של ברכה),
ואמר (האגרופון) לאד"ש שהי' חולה וכן
בשמח"ת הי' חולה, ואמר אד"ש שאסור
להיות חולה בשמח"ת.

ברבע לשלוש נסע לאהל וחזר בשעה
7:00 (כ־55 דקות לאחר השקיעה).
כשנכנס למנחה סיים בקול את משנת
ר' חנניא" ואמר קדיש דרבנן. בסיום
התפילה אמר את הקדישים. לאחר
מנחה הודיע ריל"ג שמעריב יהי' ב־9:30,
אך בפועל עוד לפני"ז הי' מנין חשאי
בג"ע התחתון ולאח"ז נסע אד"ש לביתו.
היום נערך כינוס תורה.

הכוס של ברכה הסתיים בשעה 2:30
ולאח"ז נסע אד"ש לביתו.

יום חמישי, כ"ד תשרי אסרו חג' תשמ"ב

בשעה 10:15 נכנס אד"ש לזאל למעלה
לקריה"ת, וכן לומר את הקדישים
שבסוף התפילה.

נסע למקוה, ובחזרתו מהמקוה אמר
לר"ז יפה שגם לאחר שמח"ת צריך
להיות שמח, ועשה לו אד"ש בב' ידיו
לסימן שישיר. וכן אמר לאדם אחר
(האגרופון) החמצת אתמול (היינו,

אסרו-חג' JEM 199889

כינוס תורה JEM 199852

ב-10:40 ירד לתפילה, ורמז לחזן (טלישבסקי) בכל מקום ששר שיגבירו השירה. רמז לשיר ב"האדרת והאמונה". ב"אנא עבדא" - החל החזן לשיר ואד"ש היכה קלות על הסטנדר שיגבירו השירה. בגמר התפילה אמר אד"ש ג"פ "גוט שבת" כשהוא מניף את ידו, והחל לשיר והורה בידו להגביר.

התוועדות

בשעה 1:30 ירד אד"ש להתוועדות.

שיחה א': את השיחה פתח אד"ש בכך שבשבת זו ישנם ב' ענינים: א. שבת בראשית. ב. שבת מברכים החודש חשון.

ואמר אד"ש, כי יש להקדים את הדיבור על שבת בראשית בגלל מעלת התורה, ובפרט שזה קשור עם ה'שטורעם'

יום שישי, ערב ש"ק, כ"ה תשרי תשמ"ב

כשירד למעריב וקבלת שבת ניגנו, ורמז בידו להגביר את שירה. ב'עמוד' עמד ר' בערל זלצמן ואמר את ה"לכה דודי" בשירים - ואד"ש הורה להגביר השירה. וכן את הקדישים אמר בניגון חג ואד"ש רמז בקדישים שיגבירו השירה ויעזרו לחזן. וכן רמז לילדים שיענו אמן.

לפני שיצא עשה בידו פ"א "גוט שבת" והחל לשיר ורמז בידו להגביר השירה.

ש"ק פר' בראשית, כ"ו תשרי תשמ"ב

הגיע מביתו ב-7:45 וירד לתהילים 8:40.

כשיצא סגר התהילים והכניס אצבע במקום שאוחז (דהיינו שלא גמר התהילים עם המנין).

שבזמן האחרון בענין ס"ת, הגם ששבת מברכים יותר תדיר.

בראשית קאי על בריה"ע, ובזה יכול להיות ב' אופנים. א. חידוש הישנות. ב. חידוש ממש. וזה תלוי בעבודת בני' וההוראה בב' אופנים. א. עבודה באופן דחידוש ממש. ב. אין להתפעל מהתנגדות - כיון שמציאות העולם מתחדשת וממילא נעלמים ההתנגדויות.

שיחה ב': הסביר ששבת זו מברכים החודש מרחשון, שבלה"ק נקרא "בול" - שזהו בדוגמת מבול חסר מ'. ומסופר במדרש שאע"פ שהקב"ה נשבע כי "מי נח זאת לי", אעפ"כ אותם מ' יום בשנה שירד המבול, היו עושים רושם, עד ששלמה בנה ביהמ"ק ופסקו אותם מ' יום, לפיכך כתיב חסר מ'. וההוראה - שגם בחורף, אע"פ שיותר קשה בהפצת המעיינות מ"מ צריך לעסוק בזה דיתרון האור וכו', כמו ששלמה שבנה ביהמ"ק בחודש חשון.

בסיום השיחה אמר אד"ש שיש כאלו שכשנמצאים במצב רוח טוב הולכים למבצעים, אך כשמצב רוחו אינו כדבעי - הוא טוען שאין לו פנאי והוא עסוק בלימוד התורה וכו'.

בהקשר לזה סיפר אד"ש סיפור, שהי' סנדלר גוי שגנב תפילין, וכשאמרו לו שהוא גנבם ענה שהוא גם סנדלר והוא עשה לבד את התפילין - כיון שהתפילין

עשיות מעור בהמה, וגם הוא תופר נעליים מעור בהמה - לכן טען שהוא בעצמו עשה את התפילין - ואד"ש הסביר שכאשר מדובר אודות סנדלר אי אפשר להתווכח איתו, כיון שצריך להביא לו ראיות מענייני סנדלרות, וגם כשמביאים רא' צריך להתווכח מי סנדלר מומחה יותר וכו', וחבל על זמן הויכוחים עם הסנדלר, כדאי יותר לנצל הזמן לפעול על יהודי לקרבו לנשיא הדור ע"י לימוד התורה וכו'.

מאמר: צוה לנגן ואמר מאמר ד"ה "בראשית ברא אלקים".

שיחה ג': שאלות על פרש"י.

במהלך השאלות, שאל ב' פעמים את ר"ז יפה - באיזה שאלה אוחזים.

וכן הקשה על ההערות על הזוהר, ובסיום השיחה הורה על מכירת המצוות.

כשמכרו את המצוות התכופף הגבאי (שהי' לבוש בשטריימל) ואמר לחיים, ואד"ש צחק ורמז לו שיקום, וכן כשהגבאי רצה לבקש הברכה עבור ש. גורארי' - נענע אד"ש בראשו ורמז לש. גורארי' להגיד לחיים.

כשהגבאי גמר למכור את המצוות ניגש לאד"ש וביקש מזונות עבור אלו שקנו, ואד"ש נתן לו כמה חתיכות, ואח"כ החזיר אד"ש את המזונות מידי הגבאי, אל המגש ונתן לגבאי את כל המגש,

יצא למנחה בזאל למטה, ולאחר מנחה שר "אל תירא" בניגון של "עוצו עצה", ורמז בידו להגביר השירה.

לאחר מנחה בירך בג"ע התחתון את הת' השלוחים הנוסעים לכל הישיבות באמריקה וכו', ונתן לכ"א מהם דולר.

לאח"ז נתן דולרים גם לאלו שנוסעים (אורחים) לפני 8:00 בערב ושלא היו בבוקר.

בשעה 6:00 אחה"צ נסע לביתו וחזר ב-6:45 ומיד יצא למעריב בזאל למטה (היום הזיזו את השעון ולכן מהיום יהי מעריב בשעה 6:45). לפני מעריב שרו ורמז בידו להגביר.

לאחר מעריב שר "אל תירא" - וכשעבר ליד ר"ז יפה הסתכל על נעליו (והיינו בהמשך למה שהי' במעריב לפני ההתוועדות די"ג תשרי).

בשעה 8:00 החלה היחידות ונכנסו רק בקבוצות, משפחות, בחורים ובחורות חוץ מיחידי סגולה שנכנסו לבד.

אדם אחד כתב בפתק לאד"ש שהוא בפעם הראשונה פה והוא נוסע ביום א' בצהרים ולא יספיק להיכנס ליחידות - והוא רוצה להיכנס ליחידות, וענה לו אד"ש שהרי היה בכמה התוועדויות.

כשלפנ"ז הוריד מהמגש כמה חתיכות ושם על השולחן וכיסה במפית. לאח"ז לקח משקה (מרוסי) ושפך לכוסו, ומכוסו שפך לבקבוק בחזרה.

שיחה ד': אד"ש ביאר את השאלות בפרש"י, וכן את השאלות בהערות לזוהר, ובסיום השיחה דיבר אודות אחדות ע"י ס"ת.

החל לנגן "ווי וואנט", והזכיר אודות ברכה אחרונה.

כשירד אד"ש מהבמה למנחה, עמד ילד ועשה לאד"ש שלום, ואד"ש עשה לו חזרה בידו לשלום.

לאחר מנחה החל לשיר "אך צדיקים", וכן לאחר מעריב החל לשיר "אך צדיקים".

לאחר מעריב נסע לביתו.

יום ראשון, כ"ז תשרי תשמ"ב

הגיע מביתו בשעה 10:00 ובירך אורחים בנסיעה טובה.

לאח"ז עמד בפתח חדרו וחילק דולרים לכל אלו שלא יספיקו להיכנס ליחידות (יחידות הראשונה תהי' הלילה בשעה 8:00 ויש הרבה נוסעים שהם יוצאים מ-770 לפני שעה זו).

אלו שהכניסו פתקים ביום שישי שהם נוסעים ביום ראשון, קיבלו 10 שקל מאד"ש - לתת לצדקה באה"ק.

ידיו לכיוון של הטנק (להגביר השירה) והסתכל על הטנק.

יום שני, כ"ח תשרי תשמ"ב

ירד ב־10:00 לקריה"ת. בסוף קריה"ת כשהס"ת הגיע ליד הארון קודש, ירד מעל הבמה ונגע בס"ת ולא נישק את ידו.

לאחר קריה"ת קרא לג"ע התחתון רבנים ועסקנים (ר' מענדל פוטרפס, מיידנצ'יק, חנזין, זושא, חפר, ליברוב, ירוסלבסקי) ושהו שם רבע שעה ובצאתם לא סיפרו דבר אלא אמרו שאד"ש ביקש שזה יהי סוד.

לאחר מנחה שר "אל תירא" ובדרך לחדרו בירך נוסעים. מעריב כרגיל, ולאחר מעריב שר "אל תירא". בשעה 8:00 החלה יחידות וגם הלילה נכנסו בקבוצות ואפי' בר־מצוה וחתנים וכלות נכנסו בקבוצות.

עברייין שעבר בכוס של ברכה ביקש מאד"ש בקבוק משקה עבור החבר'ה במושב, ואמר לו אד"ש - ביחידות תקבל. וביחידות נכנס הנ"ל בקבוצה וכשעבר ליד אד"ש לקבל דולר רמז לו אד"ש שימתין בצד, וכשכולם יצאו אמר לו אד"ש "תעשה תשובה תיכף ומיד, אמן כן יהי רצון", ודיבר איתו עוד כדקה אך הנ"ל אינו זוכר את דברי אד"ש.

[ר"ז יפה אמר לאד"ש ביחידות שאד"ש מצונן, וענה אד"ש שזהו לא מהגרונ אלא מ...].

שמערלינג מת"א בשנה שעברה אמר לרבי שיש לו קרובה באילת והיא רוצה לפתוח ספרי' - אך בתנאי שאד"ש ישלח לספרי' ספר עם חתימת ידו. ואד"ש אמר שלאף אחד הוא לא עושה זאת, אך בשבילו הוא יעשה זאת אך בתנאי שהוא [שמערלינג] יגדל זקן והוא הסכים.

ובאמת הוא גידל זקן, והשנה כשנכנס לאד"ש ליחידות אמר לאד"ש שהוא קיים את התנאי ושגם הרבי יקיים את התנאי. ואמר לאד"ש שהוא לא זוכר את הכתובת של הקרובה באילת ולכן אפשר לשלוח זאת ליוסף צבי גליצנשטיין והוא ימסור לה, ואד"ש אמר שישלח.

וכן שמערלינג אמר לאד"ש שגרליצקי פועל מאוד טוב בת"א, אך שאד"ש ישלח לשם עוד תגבורת של כח אדם, וענה אד"ש - את מי אתה רוצה שאני אשלח, את י. כ. ?!

היחידות נגמרה ב־12:20 וישר לאח"ז יצא לביתו.

דוד נחשון קנה טנק שלישי עבור הצפון והוא העמידו מול 770 ונעמד בפתח בשעה שאד"ש יצא לביתו, וכשיצא שרו ובפתח של המכונית סיבב פעמיים את

דקות (וכן ביחידויות הקבוצתיות ג"כ כל אחד מסר פתק לבד אך אד"ש לא קרא את הפתקים). בשעה 11:30 נגמרה היחידות. לאח"ז נכנס סידני העכט ושהה שם כ־20 דקות.

אד"ש אמר לריל"ג בגמר היחידות שאם ה' יודע שיש כ"כ הרבה קבוצות ה' יורד לזאל למטה ומקבל את כולם. לאחר היחידות (בערך בשעה 12:00) נסע לביתו.

יום שלישי, כ"ט תשרי תשמ"ב

הגיע מביתו כרגיל, נסע למקוה ובצאתו נתן לבנימין קליין מעטפות - בפתח של המזכירות. בשעה 1:56 נסע לאהל ובדרך בירך נוסעים. בשעה 5:15 חזר

וגם אחד מצרפת שיש לו סרטן רצה להיכנס לבד ליחידות וכשלא נתנו לו - לא נכנס אלא הכניס פתק לאד"ש על מחלתו, ויצאה לו תשובה - "כבר עניתיו - שיקפיד על כשרות האכילה ושתי". והתפלאו מה הפירוש "כבר עניתיו" והרי לא שאל את אד"ש לפני כן, והנ"ל סיפר שלפני שבוע חלם שאד"ש בה אליו בחלום ואמר לו שאם רוצה להיות בריא שיקפיד על כשרות האכילה ושתי'.

בסוף היחידות נכנסו הבחורים החוזרים לארה"ק - ה'קבוצה'. ועוד הרבה בחורים שלא הספיקו להיכנס קודם (180 במספר כולל). אד"ש נעמד בפתח חדרו והבחורים בג"ע התחתון וכל אחד מסר לרבי את פתקו ואד"ש ברכם כ־10

20 דקות לאחר השקיעה). ירד למנחה למטה ולאחר התפילה שר "אל תירא". בשעה 6:05 הכניסו מנין לג"ע התחתון - למעריב, ולאחר מעריב נסע אד"ש לביתו.

יום רביעי, ל' תשרי 'אדר"ח מרחשון' תשמ"ב

הגיע ב-10:00, וכשיצא לקריה"ת לזאב למטה עמדה אישה בפתח המעלית ובנה על ידיה ובכתה ואמרה לא הייתי ביחידות, ונתן אד"ש צדקה לבנה ואמר "תגדלהו לתורה לחופה ולמעש"ט". בקריה"ת - פתח החומש בפרשת נח וכשהתחילו לקרוא דפדף לפר' של ר"ח. לאחר קריה"ת ליוה הס"ת עד לארון הקודש ויצא מהזאל (כיון שזה ר"ח ישר מחזירים את הס"ת).

כשאד"ש חזר מקריה"ת (אמרו המזכירים לאישה הנ"ל להמתין), נכנס לחדרו ויצא ונתן דולר לה ודולר לבנה. עמדו שם עוד ב' נשים ואמרו לאד"ש - גם אנו ובעלינו לא היינו ביחידות ונכנס אד"ש עוד פעם לחדר והוציא עוד 4 דולר בשבילם ובשביל בעליהם, ואמר אד"ש למה להצטער, להיות בשמחה.

ב-3:15 ירד למנחה - ושרו ורמז בידיו להגביר. לאחר מנחה שר "אל תירא" ובירך נוסעים בסוף ביהכנ"ס, וכן כשיצא מהמעלית. מעריב כרגיל ב-6:45. לאחר מעריב שר "אל תירא".

לאחר מעריב נודע על התוועדות שתתקיים ב-9:30.

התוועדות

בשעה 9:30 ירד אד"ש להתוועדות.

שיחה א': בשיחה הראשונה אמר אד"ש שהתוועדות זו היא "צאתכם לשלום" לאורחים, ובודאי יקחו החלטות טובות, ואין אדם נפטר מחבירו אלא מתוך דבר הלכה - משום שע"ז זוכרהו, ואל יפטר "מתוך" - תוך מראה על הנשמה דהיינו אחדות בנ"י כפי שהם בדרגא א', ואז אל יפטר נמשך על כל השנה.

שיחה ב': בשיחה השני' דיבר אודות הזריזות שצריכה להיות ברישום יהודים לס"ת, שע"ז מגלים אצלם את היחידה שבנפש שהיא מאירה בכל פרט בחיי היום יום. בהקשר לזה סיפר אד"ש שחסידים ברוסי' התוועדו עד אור הבוקר ודיברו בענין ביטול [אד"ש הוסיף שהם לא הסתכלו על השעון לדעת מה השעה, אם עובר רבע שעה או חצי שעה (כשאד"ש אמר זאת הצביע בידו על השעון התלוי בכיוון צד המזרחי של ביהכנ"ס)], וכשחזרו מהתוועדות עצרם שוטר ושאלם מי הולך, ואחד החסידים ענה ש"ביטול הולך" ועזבו השוטר, והיינו שבו ה' חדור הענין עד שהרגיש שביטול הולך.

שיחה ג': בשיחה השלישית קישר אד"ש את ההתוועדות לשיעור

קונג" וכו', אך יהודי טוען שכל מציאות הונג קונג נברא עבורו, וע"ז אומרים לו שההשגחה פרטית הביאה אותו להונג קונג כדי שיבנה שם "מקוה טהרה".

קודם ההכרזה אודות ברכה אחרונה הכריז אודות מבצע שהזמן גרמא - ס"ת, וכל הזריז ה"ז משובח ובפרט בסבר פנים יפות, וההצלחה תהי' למעלה מכפי המשווער.

ציוה לנגן 'ניגון הכנה', 'ד' בבות' ו'ניע זשוריצי כלאפצי'.

ההתוועדות נסתיימה ב-12:05 ומיד לאח"ז נסע לביתו. במהלך ההתוועדות אמר לכמה אנשים להגיד לחיים על כוס גדולה.

תהילים היומי, תחילת וסוף התהילים, ע"פ דרוש - ובהסבר הצ"צ, דוד פתח באשרי האיש, וכל פרשה חביבה עליו פתח וסיים באשרי, וע"ז מסביר הצ"צ שענינו של דוד זהו הכנה לבנין ביהמ"ק, ולכן צריך להיות כפל אשרי - כפל אושר, וההוראה - א. שכל יהודי צריך לחדש בתורה. ב. במקום שסיים דוד "כל הנשמה" צריכים להמשיך - והיינו המשכת אלקות בעוה"ז.

בהמשך השיחה דיבר בכאב על אלו שמביאים חפצים וכלים מעבר לים ולאח"ז מתפארים בזה, דהיינו שמארגנים התוועדות חסידית בבית, ובדרך אגב מספרים שהשולחן שעורכים עליו את ההתוועדות הוא מ"הונג

אירועי חודש
השביעי תשמ"ב
מתוארים בצבעים
חיים, מלאי
חוש ורגש, פרי
עטו של החסיד
הנודע ר' חנוך ע"ה
גליצנשטיין, אותם
פרסם בשעתו
בסדרת מאמרים
בגיליונות **כפר חב"ד**

מלך ביפו תהזרבה עירניך

בכל ימות השנה, פועמים אלפים רבים של לבבות בכל רחבי תבל, בתשוקה עמוקה, לזכות לרגע המאושר בחייהם, לחזות בפני מלך ביפויו, לזכות לראות ולהיראות בפני נשיא כלל ישראל, ראיה שיש בה עומק ורוחב, של חדירה אל ובין השיתין, ראיה שיש בה משום עידוד ונוחם לנפש עיפה, ראיה המחדירה חיות וחיוניות לשנים רבות.

על אחת כמה וכמה, בהתקרב ימי חודש הימים הנוראים וימי השמחה שבו, עת המלך יוצא לשדה ומקבל כל אחד בסבר פנים יפות, כהכנה לחודש השביעי, המושבע בכל טוב, - אין חסיד

בכל רחבי תבל, שלא ישתוקק להימצא בימים אלה, בארבע אמותיו של המלך, נשיא ישראל המורם מעם, כדי לקבל ולקלוט שפע הקודש, לחייו הגשמיים והרוחניים לשנה החדשה.

ואלה שזכו לממש השתוקקותם זו - מי ידמה להם ומי ישווה להם. ההכנות הנפשיות של כל אחד גדולות ויסודיות הן, כל אחד בודק את עצמו בדיקה פנימית, מה עשה ופעל במשך השנה שחלפה, הן במעמדו ומצבו הרוחני העצמי והן בפעילותו עם הזולת במבצעי הקודש השונים, שמלך ישראל, הרבי שליט"א מליובאוויטש, תובע מכל אחד לפעול בהם, באיזה מטען רוחני

הוא בא להיראות בפני משה רבנו שב- דורנו. וכל אחד מגיע למסקנה, לתקן את עצמו יותר ויותר, להגביר במסירות רבה יותר את פעילותו במבצעי הקודש, וכך הוא בא ומופיע בפני פני הקודש ועיני הבדולח המאירות ומחממות של מלך ביופיו.

כל אחד בודק את עצמו בדיקה פנימית, מה עשה ופעל במשך השנה שחלפה, הן במעמדו ומצבו הרוחני העצמי והן בפעילותו עם הזולת במבצעי הקודש השונים, שמלך ישראל, הרבי שליט"א מליובאוויטש, תובע מכל אחד לפעול בהם

ובהגיעך לחצר הקודש, הנך נקלע לדוד רותח, השופע ידידות-אמת ואחווה נפשית עמוקה המשכחת בעיותיך הנפ- שיות וצרותיך האישיות, כאילו נולדת מחדש. על פני כל נסוכה הדרת-נפש זכה ובהירה על שזכו להגיע לפינת יקרת חמדת לבבם, לראות ולהיראות בפני הכהן הגדול שבדורנו, נשיאו ומלכו של כלל ישראל.

הרושם הראשון של ראיית פני הרבי והפגישה הראשונה אתו, סבר הפנים והדרת הקודש, ראיית פני מלך ביופיו, כשהרבי מודד אותך במבטו החד וה- מלטף כאחד, ובעיניו הקדושות והמאי- רות, המקיפות אותך ומחדירות את כל כולך עד ובין השיתין, התענינותו

המקיפה בכל ענייך הפרטיים והכלליים וברכת קדשו לשנה טובה ולבשורות טובות - אי המילים אשר תוכלנה לבטא ולהביע רגשות נעלים אלה, המרגיעים לב ונפש, מרוממים את הגוף ואת הרוח, מעריפים עליך טל של תחיה ומכניסים בך שמחת-נפש אמיתית עד לידי שכחה עצמית.

זוהי הקבלת-פנים הראשונה, בה מתקבל כל אחד בבואו אל הקודש.

ומעלין בקודש - כל רגע וחוויתו הוא, כל רגע והאירוע שלו המיוחד.

התפילה במחיצת הרבי

הנה הגיעה שעת תפילה, אולם התפלה רחב הידיים, מלא וגדוש אלפי איש, עומדים צפופים, מכל עבר ים של ראשים ושירה אדירה פורצת מאלפי הפיות, שירה מרנינה הסוחפת ופורצת גדרים, מלאה התלהבות וגאון. לכאורה אינך יכול לשער לעצמך כיצד יעבור הרבי בתוך הדוחק והצפיפות הנוראה הזו, אבל עובדה, רגע כמימרא, רק הופיע הרבי בפתח בית הכנסת, מתהווה מעבר רחב ידים, דרכו עובר הרבי אל מקום תפלתו, על הבימה המוגבהת, ובדרכו מפריש צדקה בקופות הצדקה השונות, ובהיתקלו בילדים - גם מעודד אותם בשירתם וגם נותן בידיהם כסף לצדקה.

י"ז תשרי JEM 201839

אולם התפלה המרווח והמלא אלפי מתפללים עד אפס מקום - רוקד כולו, ים של ראשים עולה ויורד כגלי הים. וכל זה מתוך "כובד ראש", בהכנה אמיתית לתפלה ולהתדבקות בבורא עולם.

וכשהרבי בדרך הילוכו במעבר לעבר מקומו הקבוע, מרמז בתנועת יד קדשו - מתגברת השירה והריקודים מרקיעים שחקים ואלפי הנוכחים מגיעים לשיא של קדושה, לשיא של התרוממות הנפש, לשיא של התבטלות הגוף והתעלותם. את ה"וגילו ברעדה" ממששים אז בידיים ממש.

נוסף על הטבילה במקוה טהרה שכל אחד מהנוכחים הטביל את עצמו כהכנה לתפלה - הוא עובר באותה שעה טבילה נוספת, טבילה במקוה של זיעה של מצוה, המטהרת, מזככת ומעלה אותו במעלות הקדושה והטהרה לקראת תפלה זכה והשתפכות הנפש, התדב-קות פנימית והתעלות נפשית.

"צדקתו עומדת לעד"

"יהיב פרוטה לעני והדר מצלי" (נותן פרוטה לעני ולאחר מכן מתפלל) - אומרים חכמינו ז"ל (בבא בתרא י, א) - ואכן אין תפלה בליובאוויטש, שבדרך הילוכו של הרבי לעבר מקום תפלתו הקבוע, לא יפריש צדקה אל תוך עשרות קופות הצדקה הקבועות לאורך המעבר,

מושלך הס, ואטמוספירה טמירה, קדושה ומיוחדת במינה משתררת במקום. כל העינים נשואות לעבר הפינה בה עומד הרבי, ומשיגחות על כל תנועה ותנועה שלו. והתפילות עוברות מתוך התרוממות הנפש, כשמזמן לזמן רומז הרבי לשלב בתפלה מניגוני חב"ד.

הרבי בשעת התפלה, עומד או יושב על במה מוגבהת, כך שאלפי הנוכחים בבית הכנסת הענק, יכולים להתבונן בו, לעקוב אחרי כל תנועה שלו, שגופי תורה תלויים בהן, כל תנועה מדודה וקבועה לפי מקורי ההלכה, מנהגי ישראל בכלל ומנהגי חב"ד בפרט.

אולם התפלה המרווח והמלא אלפי מתפללים עד אפס מקום - רוקד כולו, ים של ראשים עולה ויורד כגלי הים. וכל זה מתוך "כובד ראש", בהכנה אמיתית לתפלה ולהתדבקות בבורא עולם.

"אין עומדין להתפלל... אלא מתוך שמחה של מצוה" - אומרים חכמינו ז"ל (ברכות לא, ב) - ואכן כל התפלות בליובאוויטש, ביחוד בחודש החגים, מתחילות בשמחה אמיתית, המתבטאת בשירה אדירה, מפיות אלפי הנוכחים.

עוד בטרם מופיע הרבי בבית הכנסת, מנצח כבר ר' זוסיא ה"פרטיזן" על השירה, ועם הופעת הרבי, מתגברת השירה המלווה בריקודו של כל אחד על מקומו, בבחינת "כל עצמותי תאמרנה".

לנצל כל מעמד ואירוע לחינוכם של ילדי ישראל בדרך התורה וקיום המצוות.

פרשה זו של הפרשת צדקה ושיתופם של הילדים והתינוקות בכך, וכן גם את המבוגרים, הולכת ונשנית, לא רק לפני התפלה, אלא גם בהרבה הזדמנויות שונות, כגון, בשעת כניסתם של אנשים ל"יחידות", פעמים רבות בסיומה של התוועדות, וכדומה. וכך מחולקים כספי צדקה בממדים מאד נרחבים. (מובן שכספים עוד יותר גדולים מופרשים לצדקה שלא לפני עיני הנוכחים ושלא באמצעותם).

ובהתקלו בילדים שעדיין לא הגיעו לגיל בר או בת מצוה, או אף בתינוקות הנישאים בידי הוריהם, הבל שאין בהם חטא - נותן הרבי גם בידיהם מטבעות של צדקה, ממנה אותם לשליחי מצוה ועוקב בעיניו הקדושות אחרי שלשולם את המטבעות בקופות הצדקה. הילדים והטף ממלאים שליחותם זו בלהט נעורים ובהתלהבות קודש. כך משריש הרבי גם בלב הפעוטות נוהג ומצוה רמה זו של הפרשת צדקה לפני התפלה. וחזקה עליהם שגם בהתבגרותם לא יסורו מכך. וכך גם מלמד אותנו הרבי

אלול תשמ"א JEM 200428

וכך צועד לו הרבי, במעבר הרחב, לפי ערך, לעבר הבימה המוגבהת, בכותל המזרח, בפניה הדרומית של בית הכנסת, כשאלפי עיינים עוקבות אחרי כל צעד שלו. הרבי צועד במאור פנים, בידו הימנית סידור, ממשמש בידיו הקדושות בפרוכת שעל ארון הקודש, עולה במדריגות הספורות של הבמה, מתיצב ליד דוכן התפלה המיוחד שלו, כשבצד עומדת כורסתו - והתפלה מתחילה.

הבמה רפודה באדום, כשעל חלק ממנה פרוש מרבד בשלל צבעים. הכורסה רפודה גם היא באדום ואילו על הדוכן פרוסה מפה לבנה.

והמחזה הוא של הוד מלכות. כל אחד מדמיין לעצמו, הנה כך נראה הופעת מלך ישראל ביופיו.

"אשרי העם שככה לו"

את כל התפילות מתפלל הרבי מתוך הסידור ואומרים שגם כל ברכה שהוא מברך במשך היום הוא גם כן אומר מתוך הסידור - וכך למדו גם המוני החסידים לנהוג כך ולהתפלל ולברך מתוך הסידור.

התפלה היא כבושה ועצורה, מתוך כובד ראש ויראת הרוממות. כל אחד שקוע בעצמו, כשמדי פעם בפעם, מפנים מבט לעבר הרבי, מתבסמים ממראה ההוד הנשגב, ובינתיים גם לומדים מנהגי

תפלה שונים, וכגון: כיצד הוא מתקין את האבנט מסביב לגופו, כיצד מונחת הטלית על כתפיו של הרבי, כיצד הוא אוסף את הציצית לפני "ברוך שאמר" ו"קריאת שמע", וכיצד הוא מחזיקו בין אצבעותיו, כיצד הוא מפנה ראשו ומבטו לעבר שליח הציבור כשהלז אומר ברכת כהנים וכיצד מלווה הרבי בעיניו הקדושות את ספר התורה כשהוא מוצא מארון הקודש עד להבאתו לבימת קריאת התורה שבאמצע בית הכנסת.

יש אשר באמצע התפלה, רומז הרבי בידו השמאלית, ושירה אדירה פורצת מפי אלפי הנוכחים, שירה המלהיבה את כל הנוכחים עד לידי אקסטזה.

בסיומה של כל תפלה, מפנה הרבי את גופו ואת מבטו לעבר קהל הנוכחים, ובסקירה אחת סוקר את כולם, כל אחד מרגיש וחש במבטו של הרבי, כאילו הרבי הסתכל רק בו. וכבר אמר מי שאמר, שתפלה במחיצת הרבי, היא בבחינת "יחידות", בה מתייחד הרבי עם כל אחד ואחד בנפרד. ויש אשר פניו של הרבי באותה שעה, כאילו לוטים בערפל, וכל אחד חש ומרגיש שהרבי מרחף בעולמות אחרים עליוניים.

התפלה מסתיימת בשירתם של מאות ילדים, לפני גיל בר מצוה, הסובבים את הבמה, את תפלת הסיום "אל תירא" ו"עוצו עצה ותופר", כשהרבי מנצח על

JEM 201742 ביציאתו מתפלת מנחה - ג תשרי

זה, אשר בו יבורך ישראל שנזכה כולנו
ובקרוב ממש יוליכנו קוממיות לארצנו
הקדושה.

”צדיקים דומים לבוראם”

אירועים רבים ותכופים בליובאוויטש,
ולכל אירוע - מחזה משלו, חוויות
משלו, ולא הרי אירוע זה כאירוע אחר.
לכל אירוע - ייחוד משלו. וזה מתבטא
בכל, לא רק בצורת הישיבה והעמידה
של קהל האלפים, במראה פניהם או
בשמחה ובשלוות הנפש השרויה
עליהם, כי אם גם ובעיקר נראים
השינויים ברבי עצמו כפי שהוא מתגלה
לעיני הקהל. לא הרי חזותו של

השירה וקהל האלפים מצטרף לאותה
שירה נפלאה.

הרבי יורד מהבמה, ניגש לארון הקודש,
ממשמש בפרוכת, וצועד כמלך בגדוד,
במעבר לאורך בית הכנסת, כשמדי פעם
בפעם רומז בידי הקדושות להגברת
השירה.

כל תפלה במחיצת הרבי, היא חוייה
לכשעצמה, בה כל אחד מתבסס ממחזה
הוד מלכות, קולט חיות וחיוניות בכל נימי
נפשו, וגופו מזדכך, מיטהר ומיתעלה.
חיות המלווה אותו לאורך זמן רב.

אשרי העם שככה לו, אשרי העם שזכה
ביתמותו, לרבי, לנשיא, למלך ולמנהיג

התעלות, אותה התלהטות והתלהבות, אותה הטיה נפשית של כל אחד להאזין ולהקשיב לכל הגה היוצא מפיו, אותה כוננות פנימית עמוקה לקלוט את כל הנראה ואת כל הנשמע על כל גווניהם וגווני גווניהם, כדי להביאם ולממשם בפועל ממש. ובשעת מעשה יושבים ונהנים מזיו השכינה ממש, מתענגים תענוג פנימי ממחזה הוד מלכות ה' עלי אדמות, שכן "צדיקים דומים לבוראם" והם שותפיו של הקדוש ברור הוא (ראה תנחומא (בובר) תולדות יא).

הרבי בשעת התפלה כמראהו בשעת התוועדות, ולא הרי חזונו של הרבי בשעת התוועדות במראהו בשעה שהוא מקבל אנשים ל"יחידות".

בכל אירוע הוא נראה אחרת, מבטו אחר, חיוכו אחר, סקירתו את הקהל - אחרת, צורת ישיבתו אחרת וכמו כן צורת התבטאותו - אחרת. מאידך - החיות והחיוניות השופעת מן הרבי לפנימיותו של כל אחד מהנוכחים - היא אותה חיות והגירוי שהיא מעוררת בלב כל אחד הוא אותו גירוי, אותה

התוועדות י"ג תשרי

כמה שעות לפני ההתוועדות, וכל אחד מקהל האלפים, אץ רץ לבית הכנסת המרווח, לתפוס מקום נוח יותר, קרוב יותר, אם בעמידה או בישיבה, כל אחד לפי רצונו והרגשתו. ישנם רבים שמתוך רגש פנימי אינם יושבים במקום כשהרבי נוכח שם. וביתניים כל אחד עסוק במשהו אחר, האחד משלים את שיעורי החת"ת (חומש, תחלים, תניא) שלו, השני מעיין במאמר חסידות, השלישי מתענג באחת משיחותיו של הרבי, הרביעי שקוע כל כולו בסוגיא סבוכה בתורת הנגלה, וכן הלאה. משמתקרבת שעת כניסתו של הרבי להתוועדות, מתחיל שוב ר' זוסיא ה"פרטיזן" שלנו, לנצח על השירה, והשירה הולכת וגוברת עד שהיא מקיפה את כל קהל הקודש שזכו להימצא בד' אמות קדושות וטהורות אלו, שירה עליזה אך יחד עם כך כבושה ופנימית, בבחינת "וגילו ברעדה", בשכל אחד חש בפנימיותו את קדושת המקום. כך מתכוון כל אחד לקראת האירוע שיזכה לו בעוד שעה קלה - התוועדותו של הרבי במוצאי יום הזכרון של אב-סבו הרבי מהר"ש נ"ע.

כבר ציינו המציינים, שהתוועדות זו, לזכרו של הרבי מהר"ש, היא תמיד מיוחדת במינה, ותוכן הדיבורים מיוחדים הם.

"מלכתחילה אריבער", שבכל דבר ובכל ענין, לעבור מלכתחילה על המניעות והעיכובים ולגשת מיד לפועל ממש, לא לחשב חשבונות אלא להיות נתונים לנקודה העיקרית הנתבעת ממנו באותה שעה. אימרה-סיסמה זו עברה כחוט השני לאורך כל שיחותיו של הרבי באותה התוועדות.

והנה מגיעה שעת כניסתו של הרבי לאולם בית הכנסת. מושלך הס, כל הקהל עומד על רגליו, והרבי נכנס דרך פתח צדדי שבקיר הצפוני של בית הכנסת, בידו הימנית סידור התפלה שלו, והרבי צועד מכונס בתוך עצמו במעבר הקבוע לעבר הקיר הדרומי, עולה כמה מדריגות לעבר הבמה המיוחדת שלאורך קיר זה, ומתיישב על כורסתו. לפניו שולחן ארוך מאד, כשרק גיסו שליט"א יושב בצד המזרחי של השולחן. מאחורי הרבי יושבים זקני החסידים ואורחים חשובים, מולו - לאורך עשרות שולחנות, יושבים המוני חסידים, בין השולחנות ובעיקר בפרימיות שלגובה כל הקירות מסביב עומדים המוני בחורים ותלמידים. על הרצפה, מסביב למקום מושבו של הרבי, מתרכזים המוני ילדים, צבאות ה', הבל שאין בו חטא.

לרמיזתו של הרבי מושמעים שוב ניגוני חב"ד מלבבים ומלהיבים, כשהרבי רומז מדי פעם בפעם להגביר את השירה.

מושלך שוב הס וקהל האלפים כולו קשב שלא לאבד אך מילה אחת מדברי הרבי.

בשיחתו הראשונה ציין הרבי את סגולתו המיוחדת של יום זה, יום הזכרון של הרבי מהר"ש, מציין שדרכו והנהגתו היו "בעש"טית" ועמד במיוחד על אימרתו-סיסמתו של הרבי מהר"ש: "מלכתחילה אריבער", שבכל דבר ובכל ענין, לעבור מלכתחילה על המניעות והעיקובים ולגשת מיד לפועל ממש, לא לחשב חשבונות אלא להיות נתונים לנקודה העיקרית הנתבעת ממנו באותה שעה. אימרה-סיסמה זו עברה כחוט השני לאורך כל שיחותיו של הרבי באותה התוועדות.

דברי אלקים חיים

לאחר שיחה זו, ולאור רמיזתו של הרבי, החלו לנגן את ניגון ההכנה לקראת מאמר חסידות שעמד הרבי להשמיע, ניגון רווי דבקות וגעגועים. הקהל קם על רגליו ועל פניו של הרבי נראית השתנות גדולה. הוא כל כולו מכונס בתוך עצמו, פותח וסוגר את עיניו חליפות, פניו לוחטים וכאילו לוטים בערפל, סוקר במבט חודר את כל הקהל ומיד נעצמות שוב עיניו בצורה מיוחדת במינה, גבותיו כאילו נפרשות מעל עיניו ללא קיפולים, כל אחד מהנוכחים משתדל בכל כוחותיו שלא לאבד אף שניה אחת

ממחזה הוד נשגב זה. ופתאום, כאילו ממעמקים, נשמע קולו של הרבי בוקע מתוך פנימיות נפשו, בניגון ביטוי מיוחד "בסוכות תשבו שבעת ימים".

החיורון נעלם מפניו הקדושים ונהפך לאש להבה, אתה רואה וחש שכל חיותו של הרבי הוא המאמר, אין כאן אדם שאומר תורה, אלא התורה מדברת מתור גרונו, תור אש שלהבת י-ה.

החיורון נעלם מפניו הקדושים ונהפך לאש להבה, אתה רואה וחש שכל חיותו של הרבי הוא המאמר, אין כאן אדם שאומר תורה, אלא התורה מדברת מתור גרונו, תור אש שלהבת י-ה. ועל אך שהרעיונות ודברי המוסר הנשמ-עים הם השכלה עמוקה ולא מובנים לכל אחד ממבט ראשון - שכן, חסידות דורשת הכנה והקדמה של ידיעות, כמו שכל חכמה יש לה תנאיה ויסודותיה - הנה הנך חש איך כל מלה חודרת לראשך וללבך, הדברים מרעננים ומחממים את האש האלקי שבכל אחד, הנשמה נירוית וחיות חדשה ורעננה חודרת בך, אתה חש איך כל מלה הנאמרת מכוונת אליך, הדברים מדברים אל רגשותיך והנך מתעורר בהתעוררות תשובה, חרטה על העבר וקבלה טובה על להבא. זהו סוד דבר ה' המדבר אל נשמתך. שכן, רבי הוא הרי המשה רבנו שבדור, עליו נאמר "אנכי עומד בין ה' וביניכם", הוא הממוצע המחבר עולמות עם אלקות

על ידי נשמות, הוא מגלה בתורתו את מהותם של החסידים, הוא מגלה מה ששמע בגן-עדן, הוא בבחינת "אנכי עומד בין ה' וביניכם בעת ההיא להגיד לכם את דבר ה'", הוא ממשיך בחסידים את דבר ה'. שכן, ענינו של "רבי" הוא להמשיך גילוי אור בתורה ובאופן לימוד התורה בגן-עדן.

המאמר ארך כשלושת רבעי שעה. ועם סיומו חזר הקהל לשבת על מקומו וניגון שמח מלהיב ומרענן פורץ מתוך פיות קהל האלפים כשבינתיים מושטות אלפי ידיים לעבר הרבי, ובתוכן כוסיות משקה לאמירת "לחיים" והרבי סוקר שוב במבטיו את הקהל העצום ועונה לכל אחד ואחד "לחיים ולברכה", איש אינו נעלם ממבטיו הלוטפים והמרגיעים.

ספר תורה הכללי

לאחר מכן, שח הרבי שיחה ארוכה על נושא האחדות בעם ישראל המתבטא כיום באיחודם של כל בני ובנות ישראל ברכישת אות בספר תורה. שאם כי כל יהודי יש לו "ייחוד" לעצמו, כמו כל אות בספר תורה שיש לה "ייחוד" לעצמה, לכל אות בספר תורה צריך שיהיה לה "לובן" מסביב, שלא תהיה נוגעת בחברתה, אבל יחד עם כך אם חסרה חלילה אות אחת בספר תורה, מתוך שלש מאות וארבעה אלף שמונה מאות וחמש האותיות שבספר תורה,

הרי זה ספר תורה פסול, ומצוה לתקנו. הצלתו וסגולתו המיוחדת של עם ישראל, במיוחד בימים טרופים אלה בהם אנו חיים, כשהעולם כולו מזדעזע, מתפורר ומתמוטט - היא התאחדותו והשתלבותו בספר תורה. וכר תבע הרבי ובקש להרבות יותר ויותר ברוכשי אות בספר תורה, עד שלא ישאר יהודי אחד בכל רחבי תבל שלא תהיה לו אות בספר תורה. בכך טמון הצלתו וגאולתו של עם ישראל בתקופתנו זו, תקופת ימות המשיח, התקופה בה נשרפים שיירי קירות הגלות, לקראת גאולת העם השלימה על ידי משיח צדקנו.

לכל אות בספר תורה צריך שיהיה לה "לובן" מסביב, שלא תהיה נוגעת בחברתה, אבל יחד עם כך אם חסרה חלילה אות אחת בספר תורה, מתוך שלש מאות וארבעה אלף שמונה מאות וחמש האותיות שבספר תורה, הרי זה ספר תורה פסול, ומצוה לתקנו

בסיום שיחתו זו, פנה הרבי אל צעירי הצאן, הבל שאין בו חטא, הישובים על הרצפה מסביב לו, בשירת ניגון-הסיסמא "ווי ואנט משיח נאו" (אנו רוצים משיח עכשיו), כשכל הקהל מצטרף לניגון מלהיב ומשלהב זה.

הרבי השמיע כמה שיחות נוספות, בהן דן בענינים עמוקים בתורת הנגלה והחסידות, והוסיף דברים על ה"סיום" שעשה בהתוועדות קודמת.

נשמעו בשעת מעשה ניגוני שמחה רבים מפי קהל האלפים, כשהרבי בעצמו מנצח על השירה האדירה הזו.

ההתוועדות נסתיימה בניגונו של הרבי הזקן בן ארבע הבבות, ניגון שסגולה מיוחדת בו.

זמן שמחתנו

עברו חלפו הימים הנוראים, ימי הדין והמשפט, בהם כל אחד עובר כבני מרון לפני אדון כל, מתרפס ומתחטא לפני קונו, לסליחה ומחילה על מעשיו בשנה

בסיומה של התוועדות זו, הורה הרבי ל"טנקיסטים" (אלה הפועלים ומנהלים את מבצעי הקודש של הרבי כדי להרבות בעם אור ואורה) לעבור לפניו כבני מרון, נתן לכל אחד חבילת דולרים, כדי לחלק אותם לכל אחד מהנוכחים, בעשותו את כל אחד ואחד לשליח מצוה שלו, לחלק את הכסף לצדקה.

חלוקה זו נעשתה הפעם מתוך שמחה והתרוממות נפש מיוחדים במינם, המחזה היה כאותו מחזה של חלוקת "כוס של ברכה" (שעוד נעמוד על כך אי"ה בהמשך סידרת מאמרים זו),

ממדינות ומערים שונות בכל רחבי תבל, והרבי נותן להם ארבעה מינים, בהוסיפו לכל אחד מהם את ברכתו הקדושה - ברכה - גם מלשון המשכה - שיזכו להמשיך את כל ה"המשכות" מלמעלה על-ידי מצות נטילת לולב, עבור תושבי מדינתם או עירם.

ראש וראשון לאותם מוזמנים, הוא יהודי שיצא רק לפני כמה שנים מברית המועצות - לזכותם של מיליוני אחינו ואחיותינו הנמצאים עדיין מאחורי מסך הברזל.

לאחריו באים נציגים מארץ הקודש, מירושלים עיר הקודש - לנציגי עיר זו אמר הרבי, שמכיון שירושלים היא בירת ארץ הקודש, הרי שזהו לזכותם של כל תושבי ארצנו הקדושה - , מכפר חב"ד, נציגים מארצות אפריקה, כמרוקו, טוניס וכו', מארצות אירופה השונות, מאוסטרליה ומהארצות השונות שביבשת אמריקה. לנציגי כפר חב"ד מעניק הרבי תמיד ברכה מיוחדת, כי הרי "שם צוה ה' את הברכה" והכוונה ש"משם" תומשך הברכה לכל מקום בעולם.

יש שאחרי אירוע מרשים ומרומם זה, קורא הרבי לאנשים שונים ונותן להם הדסים עבורם ועבור בני ביתם.

בשעות של אחרי הצהריים, מתאסף קהל עצום מסביב לסוכתו המיוחדת

שחלפה, מתחנן ומבקש על נפשו ועל נפשות בני ביתו לשנת חיים נוספת, שנת אור ואורה, שנה של התעלות רוחנית בתורה ובמעשים טובים, שנת בריאות ופרנסה טובה. במיוחד בין חסידים מתבטאת הבקשה גם לשנת התדבקות פנימית ועצמית במקור החיים ולביצוע מאוויו העצמיים של רוח ונשמת אפינו, מלך ונשיא ישראל, הרבי שליט"א.

ובהיות כל אחד בטוח שאכן בקשותיו ותחנותיו נתקבלו מתוך חסדו המרובים של בורא עולם על כל אחד ואחד - הולכים ומתקרבים לקראת ימי חג הסוכות, ימי שמחתנו, ימי קליטת שפע הקודש שנשפע בשופר בימי הרחמים והסליחות ובימים הנוראים.

עוד בערב החג, בשעות שלפני הצהריים, מוזמנים לחדרו הקדוש של הרבי, נציגים ממדינות ומערים שונות בכל רחבי תבל, והרבי נותן להם ארבעה מינים, בהוסיפו לכל אחד מהם את ברכתו הקדושה

ובליובאוויטש - האמונה כל ימי השנה עלי שמחת חיים פנימית ועצמית, שמחה של מצוה - מורגשת שמחת ימי שמחתנו ביתר שאת וביתר עז, שמחה של התעלות נפשית, שמחה הפורצת גדרי המסכים הגשמיים והרוחניים והעיבורים שמבפנים ושמבחוץ.

עוד בערב החג, בשעות שלפני הצהריים, מוזמנים לחדרו הקדוש של הרבי, נציגים

73 קובץ לחיזוק ההתקשרות

שקהל החסידים לא היה רגיל לכך. הרבי עומד במלוא הדרו, ידו האחת שעונה על הדוכן ואצבעותיו שלובות זו בזו בצורה מיוחדת במינה, וכך הוא עומד "כמוכיה בשער" ומשמיע דברי קדשו. כל אחד מדמייין לעצמו, הנה כך נראו נביאי ישראל בשעה שהשמיעו את דבר ה' לעם ישראל.

השנה לא ידעו מראש אם תופעה זו תחזור, ולקראת סוף התפילה, המה כל לב בצפיה עמוקה ובתפילה חרישית לזכות גם הפעם להופעת הקודש. ואכן - תפילתם נתקבלה, ועם סיום תפילת ערבית, פנה הרבי לעבר קהל הענק בתנוחתו האמורה. הושלך הס וכל אחד התאמץ לשמוע ולקלוט את דבר ה' מפיו של הרבי.

הופעה קדושה זו, חזרה ונשנתה מדי ערב בערב, בכל אחד מלילות ימי חג הסוכות (כולל ליל הושענא רבה) ובדבריו עמד הרבי על משמעות האושפיזא של אותו לילה, תכונתו המיוחדת של אותו אורח ומה עלינו ללמוד וליישם מאותה תכונה. והדברים נאמרו גם לגבי האושפיזא הכללי (אברהם יצחק יעקב וכו') וגם לגבי האושפיזא החסידי (הבעש"ט, המגיד ממזריטש, הרבי הזקן, הרבי האמצעי, הרבי ה, צמח צדק" וכו'), בהתאם לסיפור החסידי הידוע, שבכל לילה מימי חג הסוכות ישנו גם האושפיזא החסידי.

של הרבי, כדי לחזות בפני מלך, כשהוא יוצא מחדרו בידי ארבעת המינים ונכנס לסוכתו כדי לאגדם. על פניו נסוכה נהורה של קדושה וניצוצי אור ושמחה קורנים ממנו ומקרינים את הקהל הרב שמסביב.

לקראת תפילת ליל החג, חוזרת ונשנית צורת צפיתו של קהל הענק לכניסתו של הרבי לבית הכנסת, אלא שהפעם השמחה רבה יותר, פני האנשים משולהבות ועם כניסתו של הרבי מגיעה השמחה לשיא, אולם בית התפילה הענק רועד ממש, הדוחק איום, אלא שאף על פי כן יש לכל אחד מקום משלו, בבחינת "עומדים צפופים ומשתחיים רווחים". וכך - מתוך שמחה של מצוה עצומה זו, מתחילה תפילת ליל החג המשולבת בניגוני שמחה רבים, המרוממים את הנפש ומזככים את הגוף. ובסיומה מפנה הרבי את פניו לעבר הקהל ומכריז בקול שלש פעמים בזה אחר זה: "גוט יום טוב".

"כמוכיה בשער"

בשנה שעברה, שנת "הקהל", הנהיג הרבי חידוש, שבכל לילה מלילות ימי חג הסוכות, בסיום תפילת ערבית, פנה הרבי בדברים אל קהל הענק, בעמדו ליד דוכן תפילתו, והדברים ארכו מחצי שעה עד לשעה וחצי ויותר. היתה זו צורת הופעה מיוחדת במינה של הרבי,

בכל אחת מההופעות האמורות, הגדיר והסביר הרבי את מידת השמחה "שמחת בית השואבה", הנתבעת מכל יהודי ליישם באותו יום (ולהמשיכה אחר כך בכל השנה כולה), ואת ההוספה שיש להוסיף בכל יום באותה שמחה. הרבי תבע מכל אחד מהנוכחים להיות מוחזרים בשמחה קדושה זו ולהביעה בגלוי תוך שיתוף גם את הרחוב בכך.

לאור תביעתו זו של הרבי, יצאו המוני המונים, אנשים וטף, לרחובות השכונה, "כבשו" את אחד הרחובות המרכזיים, שרו ורקדו והרקידו עד אור הבוקר, כשגם הנשים עומדות במקומות המיוחדים להן ומזינים עיניהם בשמחה של מצוה זו. הדבר נשנה מדי לילה בלילה מימי החג, ובלילות חול המועד שיתפו באותה שמחה גם תזמורות.

היו אלה, פשוטו כמשמעו, ימים שלא טעמו בהם טעם שינה.

וכסכר לעצירת תופעה הרסנית זו, תבע הרבי מעומק קירות לבבו את התאחדותו של עם ישראל מסביב לתורתנו הקדושה, והכריז על "מבצע עולמי" של כתיבת ספרי תורה, בהם ירכוש כל אחד מישראל, אות אחת בספר תורה.

בכאב עצום דיבר הרבי על המצב בעולם, התבטא בדברים מזעזעים על התפוררותו, הזדעזעותו והתמוטטותו של העולם, וכסכר לעצירת תופעה

הרסנית זו, תבע הרבי מעומק קירות לבבו את התאחדותו של עם ישראל מסביב לתורתנו הקדושה, והכריז על "מבצע עולמי" של כתיבת ספרי תורה, בהם ירכוש כל אחד מישראל, אות אחת בספר תורה. הרבי הדגיש את הדחיפות בביצוע מבצע זה ותבע מעשרות אלפי חסידיו בכל העולם להתגייס כולם כאיש אחד, התגייסות של חירום, הן בהתחלת כתיבת ספרי תורה בארצנו הקדושה, בארצות אמריקה ובארצות אירופה, והן בהרשמה מסיבית של כל מיליוני בני עמנו בכל רחבי תבל, אנשים נשים וטף, לרכישת אותיות בספר תורה. הרבי תבע לא לנוח ולא לשקוט עד שלא תישאר נפש אחת בישראל שלא תהיה לה אות בספר תורה.

הדברים חזרו ונישנו באותן הופעותיו של הרבי בלילות חג הסוכות, וכל פעם ביתר דחיפות וביתר דרמטיות, והדברים זעזעו את קהל הענק.

(ואכן, הדברים פעלו פעולתם ועם עבור ימי החג הראשונים, התארגנו חסידים בכל רחבי תבל לביצוע משימה קדושה ודחופה זו, וכיום כמה וכמה ספרי תורה נרכשו כבר כל אותיותיהם, והמבצע נמשך במרץ רב ובהתלהבות קודש. - לפי חשבוננו של הרבי צריכים לכתוב 45 ספרי תורה כדי להקיף לפחות את מרבית בני ובנות ישראל בדורנו -).

לוחם מלחמות ה'

"תור" הזהב

בין האירועים והחוויות בליובאוויטש בימי חג הסוכות, תופסים ה"תורים" מקום חשוב. הנה התור המיוחד של אלפי איש, מדי יום ביומו בשעתו הבוקר, לזכות לברך על הלולב של הרבי. משעות הבוקר המוקדמות מתקבצים המוני חסידים, אחרי טבלם במקוה טהרה, ונעמדים זה אחר זה לאורך הרחוב, מחכים בסבלנות רבה לבואו של הרבי.

בשעה קבועה יוצא הרבי מחדרו המיוחד, בידו ארבעת המינים, וכשהוא כולו קורן משמחה של מצוה, נכנס לסוכתו המיוחדת כדי לברך "על נטילת לולב". ולאחר מכן נמסרים ארבעת המינים לידי האמונות של אברך יקר ומסור, ר' מאיר הרליג, שמונה על כך על ידי הרבי. הוא נעמד באחת הפינות בסוכת הענק ובסדר מופתי עובר קהל הענק לידו וכל אחד מברך "על נטילת לולב" על ארבעת המינים של הרבי.

התור מתקדם במהירות, שכן על כל אחד להתבונן מיד לתפילת שחרית ומוסף במחיצתו של הרבי. על פני כל שפוכה נהרה של קדושה וזיו פניהם מעיד עליהם.

או התור הכפול, אנשים בנפרד ונשים בנפרד, ביום הושענא רבה, לפני סוכתו המיוחדת של הרבי, כשהרבי עומד ליד

כן הקדיש הרבי שיחה אחת ארוכה על הסכם קעמפ דייויד והחזרת השטחים והתבטא בביטויים בוטים וחרिפים ביותר נגד הסכם-לא-הסכם זה, הצביע על האיולת ועל השטות שבחתימת הסכם שלום-לא-שלום זה ועל הסכנה החמורה שבהחזרת שטחים. וזאת נוסף על הקביעה ההלכתית של איסור נטישת והחזרת שטחי ארץ הקודש לידי בני עוולה. הרבי תבע להפסיק מיד תהליך נפשע זה, ולא זו בלבד, אלא גם לפעול בכל הדרכים ובכל האמצעים לקבל בחזרה את מה שכבר ויתרו עליו. דבר זה, אמר הרבי, אינו רחוק מן המציאות, זה תלוי אך ורק במידת הבטחון ו"גאון יעקב" של עם ישראל. ככל שתביעתם של נציגי ישראל תהיה תקיפה יותר ומושתתת על תורתנו הקדושה - כך תובן יותר ותתקבל גם על דעת אומות העולם.

כן הזכיר הרבי בדבריו את "חוק השבות" האומלל ותבע לתקן חוק זה מיד, על-ידי קביעה מוחלטת שגיור הוא רק כהלכה. על ידי כך יסתמו את הפרצות בחומת ישראל, כך שגם אויבי ישראל לא יוכלו להסתגן דרך פרצות אלו, וישראל ישכון לבטח בביאת משיח צדקנו.

כ"א תשרי JEM 202109

בדרגות השמחה שבחגי ומועדי ישראל, עליה נוכל לומר: "מי שלא ראה שמחת תורה בליובאוויטש - לא ראה שמחה מימיו!".

יש שמחה ויש שמחה;

יש שמחה שבהתגלות ויש שמחה שב-
אתכסיא;

יש שמחה הבאה לידי ביטוי בהרמת הרגלים בריקוד, ויש שמחה הבאה לידי ביטוי במצב רוחו של האדם, בנהרה השפוכה על פניו;

יש שמחה שהיא מסורה רק לחלק מן העם ("חסידים ואנשי מעשה" - כפי שהיה ב"שמחת בית השואבה" בבית המקדש), וכל שאר העם, האנשים,

דלת הסוכה ומחלק לכל אחד ואחת פרוסה עוגת־דבש (לאלה שלא קבלו זאת מידי בערב יום כיפור) באחלו לכל אחד ואחת "גמר חתימה טובה".

אי המילים אשר תבטאנה רגשותיהם של כל אחד ואחת בשעת מעשה. אותו מגע בלתי אמצעי עם הרבי - מחולל נפלאות בנפש כל אחד, היוצא משם ברעננות רוחנית, תוך בטחון גמור שאכן ברכותיו הקדושות של הרבי תקויימנה במילואן.

שישו ושמחו בשמחת תורה

משמחה לשמחה, מ"שמחת בית השואבה" ל"שמחת תורה" - השיא

הנשים והטף, משתפים עצמם בשמחה זו במראה עיניים בלבד, ויש שמחה המסורה ונתונה לכל אחד ואחד מישראל, אנשים, נשים וטף. לכל אחד מהם, ובאיזו דרגה שהוא נמצא, ניתנת הזכות להיות נושא השמחה בכל גילוייה;

ובשמחת תורה בליובאוויטש, הנך נתקל בכל גילויי השמחה האמורים בהשתלבותם והתמזגותם יחד ובכל אחד ואחד, מגדול ועד קטן. כולם מוחדרים בשמחה זו, הנראית והנרגשת בכל רמ"ח אבריו של כל אחד ואחד

יש שמחה עצורה ופנימית ויש שמחה הפורצת גדרים. האדם יוצא מגדרי הטבע שלו, ה"טוב" שבו מתגבר ומשתלט עליו ואז נופלות המחיצות שבינו לבין הזולת, הכל מתאחד ומתמזג לחטיבה אחת, צערו של הזולת נעשה צערו שלו ועל אחת כמה וכמה - שמחתו של הזולת נעשית שמחתו שלו. ובעצם, "ישותו" העצמית של האדם מצטמצמת אז ונותנת מקום גם לזולת. האדם פתוח אז יותר לקלוט דברים בפנימיותו וכוח ההתעצמות שלו גדול יותר.

ובשמחת תורה בליובאוויטש, הנך נתקל בכל גילויי השמחה האמורים בהשתלבותם והתמזגותם יחד ובכל אחד ואחד, מגדול ועד קטן. כולם מוחדרים בשמחה זו, הנראית והנרגשת בכל רמ"ח אבריו של כל אחד ואחד.

עד כמה שדחוס היה המקום עד לשמחת תורה, גברה הדחיסות יותר ויותר בשמחת תורה. אלפי חסידים, בעיקר מרחבי ארצות הברית וקנדה, זרמו לכאן בערב החג. לאור זרימת האורחים המוגברת לקראת שמחת תורה, עמדת תוהה - כיצד יקלוט בית המדרש רחב הרדים את כל הנוכחים. ברם, עובדה - כל אחד הצטמצם עוד יותר במקומו וכולם מצאו את מקומם. הפירמידות לאורר כותלי בית המדרש - גבהו עד לתקרה ממש, מרבית השולחנות הוצאו מהמקום וכל פיסת מקום נוצל לקליטת קהל הענק. מעבר צר, אבל בטוח, סודר לאורך בית המדרש עד לבמה שבמרכזו, עליה מתנהלות ה"הקפות".

דוד-רותח של שמחה

שלושת המופעים של ה"הקפות" - בליל שמיני עצרת, ליל שמחת תורה ויום שמחת תורה - הם חוויות שמן הנמנע בעט-אנוש לתארן. הנך נמצא בדוד-רותח של שמחה עצמית ונפשית בכל גילוייה הנהדרים. חוויות ריגשיות כאלו עליך לחוות בעצמך. ומה גם אותם רגעי שיא, כשהרבי בעצמו יוצא בהקפה - וזאת בהקפה ראשונה ואחרונה - כשספר תורה קטן ממדים נתון בידיו והוא כולו זוהר ומאיר, צועד במעבר הצר, ממקום דוכנו לעבר במת ההקפות, כשהמונים הצרים משני עברי המעבר,

נמצא כאן, ואילו נשמתו נמצאת ממש במקום המקדש, פניו היו לוטים בערפל והוא כולו אש-שלהבת. המחזה היה איום ומרגש כאחד. ושוב - אני מוכרח להשתמש כאן ב...אותיות המחשבה...

חוויה מיוחדת במינה היתה. כשהרבי הורה לערוך הקפה מיוחדת, עם "צבאות ה'", ילדי ישראל שמתחת לגיל בר-מצוה, כששירת "ווי וואנט משיח נאו" (אנחנו רוצים משיח עכשיו!) פורצת מגרונותיהם, ראו במוחש שהרבי מתעצם אתם, עם "הבל שאין בו חטא" אלה, ומצטרף לשירתם, לתחינתם ולבקשתם - "משיח נאו"!

היו אלה שתי יממות מלאות וממולאות על כל גדותיהן, שמחה עצמית, שמחת תורה אמיתית.

והריקותי לכם ברכה

במשך שתי יממות אלה, שמיני-עצרת ושמחת תורה, התוועד הרבי פעמיים. פעם אחת בליל שמחת תורה, לפני ההקפות, ופעם שניה ביום שמחת תורה בשעות הערב, התוועדות שנמשכה הרחק הרחק בשעות הלילה המאוחרות. היו אלה ביחד כשמונה שעות של התוועדות, כשמפיו של הרבי קולחים דברי תורה עמוקי סבר בנושאי תורה, נגלה וחסידות, ויראת שמים, נושאים אקטואליים והוראות בחיי יום יום.

מנשקים את ספר התורה ומאחלים לרבי בכל עומק לבבם ומאדם, "תזכו לשנה הבאה" והרבי עונה לכל אחד ואחד "גם אתם", וכך מגיע הרבי לבמת ההקפות ויוצא בריקוד מתיז ניצוצי אש, יחד עם גיסו שליט"א, כשמפיו ומפי קהל האלפים פורצת שירה אדירה בוקעת רקיעים - אי המילים אשר תוכלנה להביע ולתאר שמץ מאותה חוויה ריגשית, כאן יכול אני להשתמש אך ורק ב"אותיות המחשבה"...

מי שזכה לראות את פני הרבי באותה הקפה, נוכח לדעת שאכן רק גופו של הרבי נמצא כאן, ואילו נשמתו נמצאת ממש במקום המקדש, פניו היו לוטים בערפל והוא כולו אש-שלהבת

בשאר ההקפות, מנצח הרבי, ממרום דוכנו, על השירה ועל הריקודים. ויש אשר בין הקפה להקפה, גם משמיע דברים על משמעות ההקפה שעומדת להיערך, דברים הנוסכים משמעות פנימית לתור השמחה.

מרגש במיוחד היה, כשהרבי פנה אל קהל האלפים וביקש מהם להתייחד בהקפה הבאה, עם המוני יהודי ירושלים ולצייר במחשבתם שגם הם עורכים את ההקפה שם, בעיר הקודש והמקדש, יתירה מזו: כאילו עורכים את ההקפה במקום המקדש עצמו - מי שזכה לראות את פני הרבי באותה הקפה, נוכח לדעת שאכן רק גופו של הרבי

מחזיק ברכה. ועל פני כל נסוכה נהרה של אושר בהיותם בטוחים שאכן נשפע להם שפע רב בגשמיות וברוחניות לקראת השנה החדשה.

שיא ההתרגשות היה כשהרבי, בסיום פרשת חלוקת כוס של ברכה, לקח בידיו את הניצוח על מקהלה זו, או כשעברו לפניו חיילי "צבאות ה'" במדיהם המיוחדים, בהצדיעם לפני הרבי, ובהצדעה שהרבי החזיר לכל אחד ואחד מהם

היו אלה שתי יממות וחצי מלאות וממול- אות עבודת קודש, כשאינ רווח בין עבודה לעבודה. מתפילה להקפות, מהקפות להתנועדות, ומהתנועדות לחלוקת כוס של ברכה. הסעודות נערכות בחטיפה, שעות השינה מועטות ככל האפשר, ועל אף זאת לא מורגש על אף אחד ליאות ועייפות, כאילו היו בפלנטה אחרת נעלה ומופשטת יותר מאשר העולם הזה הגשמי ומגבלותיו. הרבי העלה את כולם לעולם נעלה יותר, עולם רוחני שיש בו רק קדושה וטהרה, עבודת ה' ושמחת תורה.

בסופם של ימים נעלים וקדושים אלה, עומד כל אחד ואומר לעצמו: "קשה עלי פרידתכם", הלואי והיו נמשכים ימי אור וקדושה אלה עוד ועוד.

ובסיומה של התנועדות מוצאי שמחת תורה - התגלות מיוחדת במינה. הרבי מחלק לקהל הענק, מכוס של ברכה, כל אחד עובר לפניו כבני מרון, הרבי מוזג לכל אחד כוסית בהוספת ברכתו הקדושה. לעסקנים ולאנשים מיוחדים, הוא גם נותן בקבוק משקה כדי לקיים התנועדות במקומות מגוריהם. ובשעת מעשה מאות רבות של תלמידים וחסידים סובבים את הרבי בפירמידות מכל הצדדים, ומשמיעים שירה חב"דית שמחה ומרגשת, וגם כאן מנצח הרבי על השירה והנגינה.

הפעם לוותה הנגינה והשירה גם על ידי מקהלה מיוחדת של "צבאות ה'" - הבל שאין בו חטא, לבושים במדים מיוחדים ומלווים בתזמורת של כלי נגינה. שיא ההתרגשות היה כשהרבי, בסיום פרשת חלוקת כוס של ברכה, לקח בידיו את הניצוח על מקהלה זו, או כשעברו לפניו חיילי "צבאות ה'" במדיהם המיוחדים, בהצדיעם לפני הרבי, ובהצדעה שהרבי החזיר לכל אחד ואחד מהם.

חלוקת כוס של ברכה נמשכה כארבע שעות, ובשעת מעשה אתה חש ומרגיש שהרבי עובד בה עבודת הקודש מופלאה, בהשפעת טוב לכל אחד ואחד כשזה קשור ואגוד במעשה גשמי ככלי

סיבונה של השנה

"כנהוג בשנים האחרונות לצייין ר"ת ורמז של מספר השנה כדי להוסיף ביר"ש" • "דובר כמ"פ במשך השנה ע"ד הר"ת דהשנה כפי שנקבע ונקרא בפי בני"ו" • "ואשר יהי לאחריך תשמ"ט יריך" • "הולך ומתקבל ע"י בני"א הראשי-תיבות שנקבע ע"י בני' למנין השנה"

**יריעה מרתקת על מנהגו השמיימי של הרבי
בקביעת ראשי-תיבות וסימנים לשנה החדשה.**

”וכידוע שבאותיות ”תשמ”ב” מרומזים כמה ר”ת בנוגע לכל העניינים הטובים, ועד לר”ת ד”תהי’ שנת ביאת משיח”! .. ויה”ר שבקרוב ממש נזכה לקיים היעוד המרומז בר”ת דתשמ”ב – ”תהי’ שנת ביאת משיח”, היינו, שיוצאין מהגלות והולכים לקבל את פני משיח צדקנו” (ב’ דחה”ש ה’תשמ”ב).

תשמו”ג ”גאולת-גילוי-משיח”

בהתוועדות ער”ה פרסם הרבי את הר”ת לראשונה: **”המשכת שנה טובה ומבורכת בגשמיות וברוחניות .. וברכה זו נמשכת . בקרב הארץ .. ושם גופא (בקרב הארץ) עושים ”שטורעם” לזכות להענין ד”תהי’ שנת גאולת משיח” – שזהו הר”ת דשנת תשמ”ג בדוגמת הר”ת דשנת תשמ”ב ”תהי’ שנת ביאת משיח”.** ומובן שהכוונה היא לא רק שמשיח יבוא (”ביאת משיח”) אלא העיקר שמשיח יתגלה ויגאל (”גאולת משיח”) את בני”י, בגאולה האמיתית והשלימה במהרה בימינו ממש”.

ובברכת ער”ה אחר קבלת הפ”נ כללי, בירך הרבי: **”שנת גאולת משיח”, גאולה ע”י משיח צדקנו, ומיד בתחילת השנה, ”מרשית השנה”.** ובהערה על כך הוסיף הרבי: **תשמ”ג ר”ת ”תהי’ שנת גאולת משיח”.** היינו נוסף על (”תהי’ שנת) **ביאת משיח” (תשמ”ב), תהי’ גם התגלות וגאולת משיח”.**

בי”א טבת תשמ”ב, שלשה חדשים לפני י”א ניסן ’שנת השמונים’, נסע הרבי במפתיע למקווה, אך לא נסע אח”כ אל האוהל. בחזרתו הוציא הרבי פתק שמיימי כהוספה לשלשלת-היחס של אותה שנה, ובו נכתב, **”מעורר .. אשר בכמה ספרים שנת תשמ”ב היא שנת הקץ. ותא חזי מאי עמא דבר אומר שהוא ר”ת: תהא שנת ביאת משיח”.**

מני אז החל הרבי לגלות ראשיתיות כמעט לכל שנה ושנה, כשלרוב הם בקשר ובשייכות עם ביאת משיח.

עם השנים התרבו מספר ראשיהתיות לשנים, והרבי החל מפרט יותר ויותר את עניינם ותוכנם של ראשיהתיות. בשנים האחרונות הרבי ’לא זז מחבבם’ והזכירם ריבוי פעמים במהלך השנה.

ראשיתיות אלו אינם ח”ו כ’חידוד בעלמא’; הרבי התייחס לראשיתיות אלו כצופנים את מהותה של השנה ואת סגולותיה המיוחדות.

ברשימה שלפנינו נאספו כל ראשיהתיות, עם עיקרי ביאורי הרבי עליהם.

תשמ”ב ”ביאת משיח”

שנת תשמ”ב היתה הפעם הראשונה בה גילה וחידש הרבי את ענין זה. באותה שנה דיבר הרבי על כך לראשונה לקראת סוף הקיץ, בהתוועדות חג השבועות:

אלול תשמ"ב JEM 206089

שנת הקץ

על שלשלת היחס דשנת תשמ"ב הוסיף הרבי פרטים נוספים השייכים לאותה שנה על דף נפרד וכן ציין כמה הערות על־מנת להדפיסם: * מעורר אשר מצוה זו היא סיום

1 תרי"ג מצות שבתורה ויש המקשרים זה עם סיום וקץ הגלות 2.

מעורר ע"ד השתדלות ובמדה יוצאה מן הכלל לגמרי ב"הפצת המעינות חוצה" ובמבצע חנוכה. ואשר בכמה ספרים 3 שנת תשמ"ב היא שנת הקץ. ותא חזי עמא דבר אומר שהוא ר"ת: תהי' שנת ביאת משיח.

(1 לדעת רוב מוני המצות (לבד המוסיפים — ברכת התורה מהאזינו).

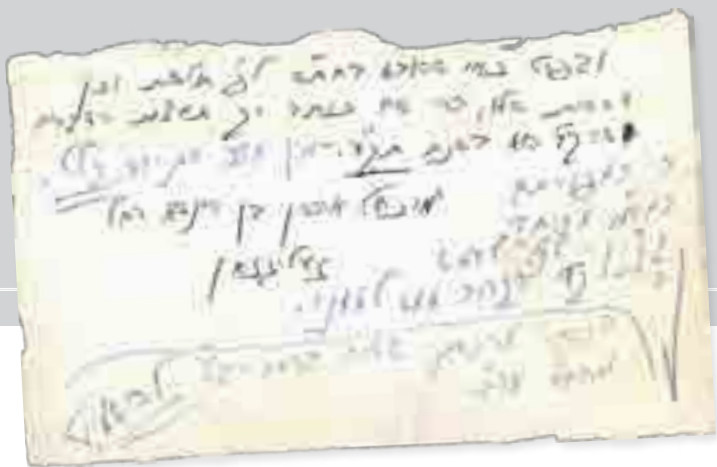
(2 ראה — בן איש חי בתחלת בראשית לברר ולציין בדיוק

(3 ראה חת"ס עה"ת ...

במענה הקודם ציין הרבי לספר 'חתם סופר' על התורה [ספר תורת משה], בנוגע לכך ששנת תשמ"ב היא שנת הקץ. עיין בספר זה העלה שבפ' תולדות שם, כותב החתם

סופר' ששנת תק"ע היא שנת קץ. הרב זעליגסון כתב לרבי את שהעלה, וע"כ נענה מהרבי באמצעות הטלפון, "להשמיט הציון לחת"ס". למחרת, ביום כ"ב מרחשון הוציא הרבי את תשובתו בכתב: "אין מזה סתירה כלל, כי מפורסם כאו"א מכותבי קצין – לכל לראש הי' קץ הקרוב ממש לזמנו" [אמנם הקץ שכתב החתם סופר הוא לשנת תק"ע, אך כתב זאת בגלל שהיה בתקופתו (החתם סופר נולד בשנת תקכ"ג ונפטר בשנת ת"ר), ואין זה סותר ששנת תשמ"ב גם היא שנת קץ].

גליון התשובה נשאר בחדרו הק' של כ"ק אדמו"ר, ולמחרת כתב: להשמיט. היינו, לא לציין כלל לחתם סופר'. לאחר מכן התברר שבא' מגליונות "הערות התמימים ואנ"ש" (אשען פארקוויי גליון ג(טז) לפ' וירא) והיה למראה כ"ק אדמו"ר, הובא בשם חת"ס זה ששנת תשמ"ב היא שנת קץ.

צדק" [בעל ההילולא] . . ובאופן ד"ארו עם ענני שמיא" באים לר"ת דשנת תשד"מ – בסדר זה דוקא, [שהרי כבר נהי' טומל': לאחר שנתקבל פירוש הר"ת דשנת תשמ"ב ותשמ"ג – מה יהי' עם הר"ת דשנה זו בקשר לר"ת ד"מנחם שמו" כשמו של הצ"צ [ומכיון שמדברים אודות שלום ואחדות, צריכים להשתדל "ניט אופרייזן די

תשד"מ

"דברי משיח"

בהתנוועדות ליל ער"ה פרסם הרבי את ראשי התיבות, בין הדברים ציין הרבי ל'קאך' הגובר בענין זה: "ותיכף ומיד זוכים לקיום היעוד "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" – בביאת משיח צדקנו, "מנחם שמו", כשמו של ה"צמח

תשמ"ה "מלך המשיח"

גם בשנה זו גילה הרבי את ראשי-
התיבות בליל ערב ר"ה. בשנה זו הרבי
הוסיף רמז גם באות ה"א, המסמלת את
האלפים.

"ובפשטות - שיקויים הרמז דשנה
זו - ה'תשמ"ה: ה' - ה"א הידיעה -
השנה, ת' - תהא, ש' - שנת, מ' - מלך,
ה' - המשיח, כלומר שהשנה - בה"א
הידיעה - תהא שנת מלך המשיח,
במהרה בימינו בעגלא דידן". (ער"ה
תשמ"ה).

וועלט" באופן הידוע כו' - הנה כבר
הפכו את סדר האותיות באופן האמור,
תשד"מ, ד' לפני מ', והפירוש בזה הוא],
ראשי תיבות תהי' שנת דברי משיח
- לימוד תורתו של משיח מפיו של
משיח, במהרה בימינו ממש, ובשמחה
ובטוב לבב".

על ברכת ערב ר"ה בהערה על המילים
"שנת ה'תשד"מ" העיר הרבי: תהי'
שנת דברי משיח, לימוד התורה מפיו
של משיח (ראה לקו"ת צו יז, א, שער
האמונה פנ"ו ואילך. ועוד).

"ויש להוסיף, שה' הידיעה (ד"השנה") נכתבת במילוי אל"ף – כידוע שהמילוי דאות ה' יכול להיות בכמה אופנים: במילוי אל"ף (ה"א). במילוי ה' (ה"ה). או במילוי יו"ד (ה"י). ואעפ"כ בכל המקומות שכותבים אודות ה"א הידיעה, כותבים זאת במילוי אל"ף: ה"א הידיעה. ומכיון שה"א זו היא ר"ת ה' אלפים [כפשטות הסימן ה'תשמ"ה: חמשת (ה') אלפים שבע מאות ארבעים וחמש לבריאה], לכן מרומז הקבר בה"א הידיעה, שהיא במילוי אל"ף (ה' אלפים).

וסימנה – כאמור – השנה תהא שנת מלך המשיח!

והענין בזה – שכאשר עברו כבר חמשת אלפים שנה, ונמצאים כבר באלף השישי, ובאלף השישי גופא – בשנת ה'תשמ"ה, לאחרי חצות היום – הרי זה הזמן ד"תהא שנת מלך המשיח".

ובדיוק ד"מלך המשיח" דוקא – יש לומר: ידועה אגה"ק של אדמו"ר מוהרש"ב נ"ע בביאור פרטי העניינים דמשיח – בן דוד, דוד וכו'.

וההוספה ד"מלך המשיח" היא – שענינו של משיח בא באופן של התגלות אצל העם, שזהו ענינו של המלך – "אין מלך בלא עם", עי"ז שמלכותו ברצון קבלו עליהם.

בהמשך להנ"ל יש להזהיר את "שפיץ-חב"ד" שלא יוסיפו פירושים ורמזים בדבר כו', שכן, עי"ז, יכולים לרחק יהודי מלימוד תורת החסידות ח"ו!...

בענין זה – יש לסמוך על הקב"ה, ותפקידו של "חסיד" הוא – "כמופת הייתי לרבים", להראות "דוגמא חי" של חסיד אמיתי, חסיד שעוסק בלימוד החסידות; בכל מקום שהולך יש בידו מאמר חסידות, ואם אין לו כתב – יש לו מאמר חסידות שחקוק במחשבתו, ובמילא חושב מאמר חסידות; כאשר שואלים אותו ענין מסוים בחסידות – יודע להשיב באופן ברור, ובלשון חז"ל: "ברור לך הדבר כאחותך כו'", ובכלל – כאשר מסתכלים עליו יכולים להצביע ולומר [באופן ד"זאת הברכה", מורה באצבעו ואומר] "אט גייט א חסיד", יהודי שכל מעייניו – הפצת המעיינות חוצה, באופן דיותר ממה שהעגל רוצה לינק כו'.

ואין לטעון שנמצא במעמד ומצב שאינו שייך להנהגה באופן האמור –

שהרי ידוע פס"ד הרמב"ם שמצד עצם והפנימיות שלו נמצא כאו"א מישראל בתכלית השלימות, אלא שלפעמים יש צורך להסיר את האבק החיצוני, ואז – מתגלית פנימיותו של היהודי! (ליל א' דחג הסוכות).

*

תשמ"ז JEM 9415

תשמ"ח

"תשמח" "חירות (ע"י) משיח"

בתחילת שנת תשמ"ח לא נתן הרבי ראשייתיות לשנה אלא נתן רמז כללי במספרה של השנה. בהמשך הגיעו בבקשה אל הרבי לראשייתיות, הרבי התייחס לכך בשיחה ופרסם ראשייתיות.

ניתן לומר, שעיקר ה'קאך' ברמזי השנה החל משנת תשמ"ח, אז ביאר הרבי בארוכה את ענינים של הראשייתיות, ואף הזכירם פעמים רבות בשיחות השנה.

בשנת תשמ"ו, לא פרסם הרבי ראשייתיות כלשהם. ואין אתנו יודע עד מה.

תשמ"ז

"זו שנת משיח"

בשנת תשמ"ז קבע הרבי את הר"ת: "תהא זו שנת משיח", שנת משיח באופן ד"תהא" – בהויתו תהא (ראה ברכות יג, א. מגילה ט, א. בכורות ד, ב. ובכ"מ), ו"זו" – באופן גלוי, מראה באצבעו ואומר (זו) זה (ע"ד מארז"ל שמו"ר ספכ"ג. ועוד). (ער"ה).

"מנין השנה מדגיש ומכריז: תשמח!
היינו, לשון ציווי, וגם הבטחה, לנוכח,
לכאו"א מישראל, שצריך להיות
בשמחה.

ויש להוסיף ולבאר גם בהנוגע לרמז
דשנת תשמ"ח – בדרך ראשית-יבות:
בשנים האחרונות נעשתה רגילות
לקשר את הר"ת של השנה עם משיח –

הרמז הכללי דאות מ' (מנין העשיריות),
ר"ת "משיח", ועד"ז בנוגע לרמז דמספר
היחידות, כמו בשנה שעברה, תשמ"ז,
"תהא זו שנת משיח". ובהתאם לכך, יש
למצוא רמז המתאים לשנת תשמ"ח.

אמנם, יש כאלו שלא אוהבים להתאמץ
יתר על המידה, ובמילא, בנוגע לכל
ענין וענין משתדלים למצוא משהו
שיעשה את המלאכה עבורם, "מלאכתו
נעשית ע"י אחרים" – אף שנדו"ד אין
זו מלאכה האסורה בשבת – ובמילא,
הולכים לשאול אצל פלוני אולי יוכל
למצוא ר"ת לשנת תשמ"ח.

(כ"ק אדמו"ר חייך ואמר:) שמא תשאלו
הא מנין לך? – הרי, "בדידי הוה עובדא",
שאלו אותי שאלה זו!

וכשענית, מהו הצורך לחפש ראשי-
תיבות, כשישנו סימן דתיבה שלימה,
"תשמח" – השיבו לי, "מ'דארף האבן
משיח'ן" ("צריכים את משיח")...

"כדי למצוא את הענין בזה אין צורך
ברמזים כו', אלא די בפירושו הפשוט,
הגלוי ויודע לכל: כידוע יש כמה אופנים
במנין השנים (אם מזכירים גם את
האלפים וכו', כמבואר בספרי הלכה)
והפס"ד בזה, למעשה, הוא שבנוגע
לכתיבת מנין השנים בשטרות כותבים,
בשנה זו "תשמ"ח", ואם כתבו כן בלי
להזכיר את מנין האלפים (ה'תשמ"ח)
השטר כשר ונעשה כדבעי, כיון שדי
בהזכרת המספר "תשמ"ח".

וכן "מנהג ישראל תורה היא" שאם
שואלים מהי השנה הבאה (השנה
שמתחילה לאחר ההכנה דיום זה) –
המענה הוא שנת "תשמ"ח".

ומכיון שכל דבר הוא בהשגחה פרטית,
יש ללמוד ממספר השנה – "תשמ"ח
לא פחות ולא יותר – שתוכנה של שנה
זו הוא ענין השמחה, כמובן ממשמעות
התיבה "תשמח", (גם ללא ר"ת, אע"פ
שגם ר"ת הוא מדרכי הלימוד ועד
להלכות הנלמדות בר"ת, דאיתא בגמרא
וכמדובר כמ"פ) ("ליל ער"ה).

בשיחה נוספת הוסיף הרבי ר"ת,
הקושרות את השנה עם ביאת המשיח.
הרבי אמר, כי אף שסימנה של השנה
הוא 'תשמח', הרי כיון שהוא מרעיש
אודות משיח – יש למצוא גם רמז
הקשור עם משיח...

על מענה זה לא הי' לי מה להשיב, שהרי גם אני רוצה ומרעיש כו' אודות המשיח!

ענין השמחה – "תשמח" – יכול להיות מצד כו"כ ענינים, ברית-מילה, פדיון-הבן, עד לשמחת נישואין, "שמח תשמח", שמחה בלי גבול; אבל, נוסף לזה, יש למצוא גם רמז הקשור עם משיח.

ואכן, למרות שזוהי "טרחא גדולה" – לא חסכתי מאמץ, עד שמצאתי רמז באות ח' הקשור עם הגאולה.

. . הרמז דמספר ח' בנוגע למשיח; כדאיתא בגמ' "כנור של מקדש של שבעת נימין הי' . . ושל ימות המשיח שמונה", היינו, שענינו של משיח קשור עם מספר שמונה (ח')

והמשיך כ"ק אדמור לבאר: ומכאן באים גם לרמז בר"ת דאות ח' – תשמ"ח: אות ח' היא ר"ת דחירות (וכן "חיים"), היינו, חירות מכל הענינים, לא רק מ"שעבוד מלכיות", אלא גם "חירות" מכל הענינים, כולל גם "חירות ממלאך המות", אשר, חירות אמיתית ממנו היא – לא רק שמכאן ולהבא בטלה פעולתו, אלא יתירה מזה, שלא נשאר רושם מפעולתו גם בעבר, שזהו"ע ד"תחיית המתים, "ועד לשלימות ענין החירות – חירות מכל עניני מדידה והגבלה דסדר השתלשלות, עלמא דחירו. . ובהתאם

לכך, באה ההצעה בנוגע לר"ת דשנת תשמ"ח – שאות ח' תהי' ר"ת "חירות", שבזה מודגש ענין הגאולה בתכלית השלימות (באופן נעלה יותר מהגאולה כפי שקשורה עם אות ז'), כנ"ל בארוכה. ובפשטות: לאחרי כל ה"שטורעם" וה"געוואלד" ד"עד מתי", באופן ד"אחכה לו בכל יום שיבוא", ביום זה ממש [כמדובר כמ"פ שאין הכוונה "בכל יום" הוא מחכה שסוף כל סוף יבוא, כי אם, שבכל יום מחכה שיבוא היום, כי לישועתך קוינו כל היום"] – הרי, בשנה שעברה לא זכינו עדיין ש"תהא זו שנת משיח"; אמנם, בשנה זו, תשמ"ח, שניתוסף גם ענין ה"חירות" בנוגע ל"משיח" (תכלית השלימות דימות המשיח, תקופה הב') – אזי נקל וקרוב יותר לפעול את הגאולה בפועל ממש. (שבת שובה התוועדות ב').

תשמ"ט

"תשמט ידיך", "מעשים טובים", "שנת משיח טובה"

בשנת תשמ"ט, מלבד ראשי-התיבות שקבע, לימד הרבי גם רמז משמה של השנה. שנה זו גם הייתה הראשונה בה לימד הרבי יותר מר"ת אחד.

"הרמז . . לסימנה של השנה הבעל"ט . . תשמ"ט – "ואשר יהי' לך את אחיך תשמט ידיך", שבזה מרומז שהקב"ה משמט כל החובות דבני" (אחיך"),

הטוב דמשיח מצ"ע, ניתוסף עוד ע"י המעשים טובים של יהודי – הוספה שבשנות משיח עצמן הרי זה שמיוחד "שנת משיח טובה".

וזוהי הרי הפעולה דתשובה, שפועל שכל המעשים של יהודי (מעשה המצוות) יהיו "מעשים טובים", טובים ומאירים. ז.א. שנוסף להטוב במעשה המצוות מצ"ע, פועלת התשובה חידוש (הוספה) בטוב, שבערכה המעשים שהיו לפני כן

מעשים סתם וע"י התשובה הם מעשים טובים ומאירים.

שנקראו אחים למקום) וכשבטלה סיבת הגלות (החובות דבנ"י, "חטאינו") בטל המסובב, הגלות, ובאה הגאולה האמיתית והשלימה – תיכף ומיד, בשבת ר"ח אלול (עוד לפני התחלת שנת תשמט) שבו קורין הציזי "תשמט ידיך" (ש"פ ראה אדר"ח אלול).

"ויש לומר שזה מרומז גם בר"ת דתשמ"ט: התי"ו הוא ר"ת תשובה, שזה לא רק משלים מה שחסר, אלא גם מוסיף הוספה וחידוש ושלימות בהעבודה; והתי"ו הוא גם ר"ת "תהא", והמשך "שמ"ט" – "תהא) שנת משיח טובה", ז.א. שנוסף לשלימות

ומכל זה מובן שבשנה זו מתאים שיתוסף דבר חדש בעבודתם של בני". (משיחות ח' ט' ו"א תשרי).

ובשיחה נוספת ביאר הרבי את הקשר עם ביאת המשיח: "תהא שנת משיח טובה" – דכאשר השנה היא שנת מעשים טובים (ובהקדמת תשובה) הרי"ז פועל תוספת ברכה ב"שני משיח".

..

תהא שנת משיח טובה – היינו שבשנות משיח עצמן ה"ז באופן של טובה, ע"י ההוספה במעשים טובים, כולל גם הקמת התשובה, המרומזת באות תי"ו, ר"ת תשובה וקשורה עם ביאת משיח צדקנו. . שהרי אתא לאתבא צדיקיא בתיובתא" (שמח"ת).

תש"נ

"שנת נסים"

במשך השנים הוציאה ישיבת תורת"ל ברינא לוח שנה ובו ראשייתבות לשנה, שנים לפני שהרבי התחיל בענין זה. בשנת תש"נ הכניס א' ממנהלי הישיבה שאלה אל הרבי, "מה יהיו הר"ת של השנה הבע"ל?" (בקשר עם הוצאת הלוח). בעש"ק ניגש אליו א' מהמזכירים ואמר לו שבשבת הרבי יענה לו. ויהי לפלא. ואכן באותה שבת (שבת פ' במדבר מבה"ח וער"ח סיון) אמר הרבי: " . . והוספה באחת בשנה' דזמן מ"ת

בשנה זו – שנת תשמט ידיך (שהקב"ה משמט את כל החובות דבנ"י), ובסבר פנים יפות, והכנה לשנת תש"נ שהר"ת שלה (כנהוג בשנים האחרונות לציין ר"ת ורמז של מספר השנה כדי להוסיף ביר"ש): תהי' שנת נסים! כי תיכף ומיד בשנה זו (תשמ"ט) תבוא הגאולה, ובמילא – תהי' השנה הבאה (תש"נ) שנת נסים" (מהנחה בלתי מוגה).

וכן בהתוועדות שבת י"ב תמוז הכריז הרבי על הר"ת של השנה: "תהא שנת נסים", שנה שכולה (מתחילתה) נסים, כיון שבשנה שלפני' – תשמט ידיך" – יהי' כבר נס הגאולה האמיתית והשלימה.

בהתוועדויות ר"ה ביאר הרבי בהרחבה ובפירוט את תוכנם של ראשייתבות אלו: "בכל זה מתוסף הוספה וחדוש בשנה זו – שנת תש"נ, ראשייתבות "תהא שנת נסים". ובהקדים: דובר פעמים רבות, שבשעה שפירוש ורמז או הנהגה וכיו"ב מוסיפים באהבת ה' ויראת ה' – אז אע"פ שאין זה כתוב מפורש בספרים, ישנו מקום לזה, ויתרה מזו – זהו דבר כדאי ונכון, למצל זאת כדי להוסיף באהבת ה' ויראת ה', ובפרט שע"ז ניתוסף בכללות התורה ומצותי, כידוע שאהבת ה' כוללת כל מצוות עשה, כולל המצווה של "את הוי' אלוקיך תירא", ככוללת כל המצוות לא תעשה.

עד"ז מובן לפירוש שנתפשט אצל כו"כ מישראל, שמספרה של השנה החדשה "תש"נ" הוא ר"ת "תהא שנת נסים", שזהו דבר נכון בשעה שזהו מוסיף באהבת ה' ויראת ה', ועי"ז בתומ"צ בכלל, וכדלקמן.

נס הוא מלשון רוממות והתנשאות, כמ"ש "ארים נסי", כמו הנס על ההרים – כי הנהגה נסית היא למעלה מהנהגה טבעית של הבריאה (כשם שנס הוא למעלה אפילו מההרים, שהם גבוהים משטח הארץ).

לאיך ידוע שנס הוא מלשון הרמה, כי (נס הוא לא רק למעלה ומושל על הטבע באופן שהוא משדד ומבטל הטבע, אלא) ע"י נס נעשית עלי' והרמה בטבע שטבע הבריאה גופא מתעלה – עד למעלה מן הטבע.

ויש לומר שזהו ע"ד ובדוגמת הענין דר"ה ושבת, המרוממים משאר ימי השנה (ימי השבוע של מעשה בראשית), אבל באופן שהם (אינם מבטלים מציאות העולם, אלא) מעלים את מציאות העולם לדרגתם, כנ"ל בארוכה.

ובפרט שר"ת הנ"ל של תש"נ כולל (תהא שנת) נסים (לשון) רבים [ובפרט שהאות נו"ן יש בה שני נוני"ן, והגמרא שתיבה שיש בה שני נוני"ן מראה ש"נסי נסים נעשו לו"]. ויש לומר,

שנוסף על ריבוי נסים בכמות, הכוונה גם ריבוי נסים באיכות, שכל נס הוא באופן של "נסים – נס בתוך נס, נס למעלה מנס וכיו"ב [ע"ד האמור לעיל, שהריבוי בא יחד עם האחדות, שזה מודגש יותר בנס בתוך נס, בכמה נסים נפרדים]."

בהמשך לזה גילה הרבי עוד ראשיי תיבות לשנה זו: תהא שנת נשמה; תהא שנת נחלה: "תש"נ" הוא ר"ת "תהא שנת נשמה" [וענין זה נרמז גם בפרשתנו "כי חלק הוי' עמו יעקב חבל נחלתו, שנשמת ישראל היא "חלק הוי' עמו", חלק אלוקה ממעל ממש, ו"נחתו של הקב"ה – והרי היורש (נחלה) עומד במקום המוריש – כי ישראל וקוב"ה כולא חד. ועפ"ז י"ל שזה נרמז בר"ת תש"נ ר"ת "תהא שנת נחלה".] – הגילוי דעצם הנשמה – בחמשה שמות שנקראו לה, עד כפי שהנשמה מלובשת בגוף למטה" (ימים הראשונים דתש"נ).

תהא שנת נתינת צדקה: "ויש לקשר . . עם הר"ת דשנת תש"נ – תהא שנת נתינת צדקה, שהרי, במצות צדקה מודגש ענין ה"נתינה", שצ"ל באופן ד"כל הנותן בעין יפה הוא נותן", ע"ד הלשון בנוגע למ"ת (שקשור עם ר"ה) – "נותן התורה" (צום גדליה).

תהא שנת נס: "ובפרטיות יותר (מן הקל אל הכבד, ולא באופן ד"תפסת מרובה") "תהא שנת נס, לשון יחיד, ומיד

תש"נ - כמענה להרה"ח יהודא לייב
רסקין, בקשר ללוח שהדפיס במרוקו -
תהא שנת אראנו נפלאות.

בחודש אייר תש"נ פרסם הרבי
ברבים את ראשייהתיבות של השנה:
"מתחילים להתכונן לשנה החדשה
תהא שנת אראנו נפלאות, מפלאות
כאשר "מצאתי דוד עבדי בשמן קדשי
משחתיו", ועד לסיום וחותם המזמור
"ברוך ה' לעולם אמן ואמן" (ש"פ אמור
תש"נ).

"התשא"נ ר"ת ה' תהא שנת נפלאות
אראנו - נפלאות גדולות לבדו אפי'
בערך להנסיס דשנת תש"נ" (ש"פ בלק
תש"נ).

"והרמז בזה הוא "אראנו נסיס" או
בלשון הכתוב "אראנו נפלאות" (ז'
אלול).

"סימנה של שנה זו הוא - "תנש"א",
מלשון התנשאות, שרומז על
התנשאות מלכותו של הקב"ה, כנוסח
הפיוט בתפילות ר"ה (ויוהכ"פ) "בו
תנשא מלכותך", שזהו ענינו העיקרי
של ר"ה, כמודגש בתפילת היום: "מלוך
על העולם כולו בכבודך והנשא על כל
הארץ ביקרך וכו' וידע כל פעול כי אתה
פעלתו וכו'" (מעייני הישועה).

"בשנה שעברה, ה'תש"נ, היתה מעלה
מיוחדת שבני נתנו לה את הראשי-

לאח"ז - תהא שנת נסיס, לשון רבים
ועד ל"נסינסיס", ויש לומר ש"נס" לשון
יחיד, קאי על נס (העיקרי ד) הגאולה,
ו"נסיס" לשון רבים קאי על ה"נסיס"
שיהיו לפני ולאחר הגאולה [ויש לומר
באופן אחר - שההתחלה היא ב"נסיס"
לשון רבים, הנסיס שברגעי הגלות
האחרונים, לפני הגאולה, ולאח"ז (תיכף
ומיד) גם הגאולה]. בעילוי אחר עילוי"
(ש"פ האזינו).

"מעלתה של שנה זו מרומזת גם
במספרה כפי שנכתב באותיות בשטרות
הנכתבים בלה"ק - ה'תש"נ, ר"ת ה'
תהא שנת נס" [ויתרה מזה - "שנת
נסיס", לשון רבים, ומובן, שכאשר
נותנים ליהודי ברירה, בודאי יבחר
ב"נסיס" לשון רבים, אע"פ שהעיקר
הוא הנס ד"אחכה לו בכל יום שיבוא"]
- נס הגאולה אמיתית והשלימה ע"י
משיח צדקנו" (ו' דחה"ס).

יחד עם זאת ראוי לציין את ראשי-
התיבות העיקריים אותם חזר הרבי
פעמים רבות במשך השנה היו, "תהא
שנת נסיס".

תנש"א

"תנשא מלכותך"
"אראנו נפלאות"

הפעם הראשונה בה גילה הרבי את
הר"ת של שנה זו הייתה בתחילת קיץ

תיבות "הי' תהא (או תהי') שנת נסים", ואעפ"כ ההתחדשות . . בשנה זו היא נעלית עוד יותר "הי' תהא שנת אראנו נפלאות".

והמעלה היא בשתיים: א) "נפלאות": ההוספה דשנה זו היא ב"אל"ף", ואילו הנו"ן היא לכאורה בשווה לשנה שלפנ"ז, אבל אעפ"כ נתקבל המנהג ע"י בני"י – ו"מנהג ישראל תורה הוא" – שהנו"ן דתש"נ הוא ר"ת "נסים" ואילו הנו"ן דשנה זו הוא ר"ת "נפלאות", ומעלת "נפלאות" על "נסים" מובנת מלשון הכתוב "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" – שגם בעת יצי"מ היו גם נסים (ובל' המשנה – "עשרה נסים") אבל כשבאים להדגיש את מעלת הגאולה דלע"ל, ההדגשה היא שיהי' "נפלאות" ולא רק נסים.

ב) אראנו: החידוש המיוחד דשנה זו ("נפלאות") נראה בעני' בשר, כתוצאה מזה שההתחדשות היא חידוש בתכלית שהראה בפשטות ובאופן ברור. וכידוע במעלה בנס גלוי, שלא רק שיודעים אודותו ע"י שמיעה (ואפילו מפי עדים נאמנים) אלא רואים אותו, שאזי ההתאמתות והרושם כו' הם באופן אחר לגמרי.

ויתרה מזו – שנוסף לראיית הנפלאות ע"י כאו"א בכל עצמו, הנה הקב"ה "מראה" ומדגיש ומפרש את

ה"נפלאות", כלומר שה"נס" הוא "נפלא"

ועד ל"נפלאות" לשון רבים, וממילא מובן שהראי' היא ראי' הכי תקיפה והכי שלימה, עד לתכלית השלימות" (יחידות כ"ז תשרי).

"מעלת השנה – שנת תנש"א, כלשון הכתוב "ותנשא מלכותו", התנשאות מלכות בית דוד ע"י מלך המשיח, וכמרומוז גם בהר"ת "תהא שנת אראנו נפלאות", דקאי על הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, עליו נאמר "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" ("נפלאות" גם בערך ליצ"מ) – שאז יהי' העילוי ד"שמיני" ("של ימות המשיח שמונה") שלמעלה משבעת ימי ההיקף" (ש"פ לך לך).

"דובר כמ"פ במשך השנה ע"ד הר"ת דהשנה כפי שנקבע ונקרא בפי בני"י: "הי תהא שנת נפלאות אראנו" [נו"ן ר"ת "נפלאות"] לפני האל"ף ר"ת "אראנו" – ככתיבת זמני שטרות שמריכם לכתוב העשיריות [נו"ן] לפני היחדיות [אל"ף] או "הי' תהא שנת אראנו נפלאות" [אל"ף ר"ת "אראנו"] לפני הנו"ן ר"ת "נפלאות" – כלשון הכתוב "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"], ושניהם גם יחד.

וההסברה בזה: נפלאות (כשלעצמם) – יכולים להיות גם באופן שאינם נראים

בגלוי, כמארז"ל שישנם נסים ש"אפילו בעל הנס (ועאכו"כ אחרים) אינו מכיר בנסו", ועד"ז בנוגע ל"נפלאות" שלמעלה מ"נסים". ואדרבה: יתכן שלא יראו ה"נפלאות" מצד גודל מעלתם (למעלה מנסים) – כמ"ש "לעושה נפלאות גדולות לבדו", שלהיותם "נפלאות גדולות", לכן "הוא לבדו" יודע שהוא נס. אבל בעל הנס אינו מכיר בנסו.

וההוספה ד"אראנו" – שה"נפלאות" נראים בגלוי בראי' מוחשית לעיני בשר ("אראנו" כפשוטו), כיון שהקב"ה מראה ה"נפלאות" ("אראנו"), כלומר, ראיית הנפלאות היא (לא בגלל שאינם "נפלאות גדולות" ח"ו, אלא) בגלל ההשתדלות וההתעסקות דהקב"ה בכבודו ובעצמו שבכחו ויכלתו לפעול להראות גם "נפלאות גדולות" ש"הוא לבדו יודע שהוא נס".

ויש להוסיף ע"פ הדיוק בלשון הכתוב "אראנו (נפלאות)", בלשון נסתר, ולא בלשון נוכח ("אראך") – שמורה על דרגה נעלית יותר באלוקות שהיא באופן נסתר. וכיון שראיית הנפלאות היא מצד דרגה נעלית יותר באלוקות, "אראנו" דייקא, באים גם ה"נפלאות גדולות" ש"הוא לבדו יודע שהוא נס" בראי' מוחשית לעיני בשר.

ובזה גופא – ב' סדרים: הסדר מצד מציאות העולם (כתיבת שטרות) – "נפלאות אראנו" – כי, מצד מציאות

העולם (מלמטה למעלה) ה"ז" "נפלאות" שלמעלה מגלוי, והתגלותם היא ע"י פעולה מיוחדת ד"אראנו". והסדר מצד התורה (לשון הכתוב) – "אראנו נפלאות" – ד"נפלאות" שלמעלה מגדרי העולם (מלמעלה למטה).

ויש בזה מה שאין בזה: ב"אראנו נפלאות" (מלמעלה למטה) – מתגלית דרגה נעלית יותר באלוקות, אבל הגלוי הוא (בעיקר) מלמעלה, ולא מצד גדרי התחתון (עולם); וב"נפלאות אראנו" – ה"ז מצד גדרי התחתון, אבל לא

מתגלית דרגת האלוקות שלמעלה לגמרי מהעולם.

והשלימות האמיתית היא בצירוף שניהם גם יחד ("נפלאות אראנו" ו"אראנו נפלאות) – שמתגלית דרגת האלוקות שלמעלה לגמרי מהעולם, וביחד עם זה, נמשכת וחודרת ונעשית מצד גדרי העולם.

ולכל לראש ובעיקר – התגלות הנפלאות שאודותם מדובר בכתוב – "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", התחלת הנפלאות דגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו" (כ' ניסן).

הפעם הראשונה בה גילה הרבי את הר"ת של שנה זו היתה בתחילת קיץ תנש"א – כמענה להרה"ח יהודא לייב רסקין, בקשר ללוח שהדפיס במרוקו – **תהא שנת נפלאות בכל**. בש"פ ואתחנן ביאר זאת הרבי: **"ה'תשנ"ב ר"ת ה'**

תשנ"ב

"נפלאות בינה", "נפלאות בה",
"נפלאות בכל"

בשנת תשנ"ב נתן הרבי ריבוי ראשי-
תיבות לשנה.

הש"כ JEM 219315

לא רק "נפלאות אראנו" (נ"א) בלשון עתיד, אלא גם "נפלאות בעינינו" (נ"ב), כלשון הכתוב "מאת ה' היתה זאת היא נפלאות בעינינו", שמהללים להקב"ה על נפלאות הגאולה שכבר היו בפועל (בשנת נפלאות אראנו)."

תהא שנת נפלאות בכל" [ולהעיר שבכל בגימטריא נ"ב], היינו שה"נפלאות" אינם רק הענינים פרטיים, אלא "נפלאות בכל", באופן של בלי גבול (ומצד העדר ההגבלה ישנם גם כל הענינים הפרטיים), ועוד וג"ז עיקר,

"בכל" (ובפרט "בכל מכל כל") – כולל כל עניני טובה ושלימות האפשריים . . ועד לסיום וגמר כל העבודה בעוה"ז . .

"בינה", ובפשט בשייכות ל"נפלאות" ("נפלאות בינה"), נו"ן פלאות – מורה על הגילוי שער הנו"ן דבינה בתכלית השלימות (נצבים תנש"א, בדר"ה תשנ"ב).

"נפלאות בה" – "בה" דייקא, דאע"פ ש"נפלאות" (מלשון פלא) הן בבחי' הבדלה, ה"ה נמשכות "בה", בבחי' פנימיות (ליל שמח"ת).

כבר נתפשט בין בני"ה הר"ת "תהא שנת נפלאות בה", הינו שזו שנה פלאית ("א" וואונדערליכע יאר"), ולא רק "פלא" סתם, אלא גם "נפלא" שלמעלה מפלא, ועאכו"כ מנס סתם, ונפלאות לשון רבים" (אדר"ח מר"ח).

במשך שנה זו דיבר הרבי כמ"פ אודות כך ש"בכל מכל כל" הוא בגימטריא "קבץ": "בהתאם להרמז בסימנה של השנה, ה"ה תהא שנת נפלאות בכל", "בכל מכל כל", – בגימטריא "קבץ", שמזה מובן שכבר בראש השנה היתה כבר החתימה בנוגע להענין ד"תקע בשופר גדול לחרותנו וש'א נס לקבץ גליותינו וקבצנו יחד מארבע כנפות הארץ לארצנו". (ערב יוה"כ פ).

תהא שנת נפלאות בינה: "ידועים הר"ת דמספר שנה זו "תהא שנת נפלאות אראנו, ועד"ז (ומעין זה בנוגע לשנה הבאה: ה"ה תהא שנת נפלאות בינה.

והענין בזה ש"אראנו", ענין הראי', קשור עם חכמה (כמבואר בחסידות) ומחכמה ("אראנו נפלאות") נמשך לבינה ("נפלאות בינה").

והרמז לזה בתורה כלשון הכתוב "עינים לראות ואזנים לשמוע, כמובא בחסידות שראי' ושמיעה עינים וחכמה ובינה" (ט"ו אלול).

תהא שנת נפלאות בה; נפלאות "בכל-מכל-כל": "הולך ומתקבל ע"י בני"ה הראשי-תיבות שנקבע ע"י בני"ה למנין השנה – שד' אותיות הראשונים (ה'תש"נ) הם ר"ת ה"ה תהא שנת נפלאות" (בהוספה על שנת נסים), והאות החמישית (ב') היא ר"ת "בה", שה"נפלאות" אינם ענין פרטי בהשנה, אלא הם ענינה של השנה, וגם ר"ת "בכל", שהנפלאות הם בכל העינים כולם, "בכל מכל כל", וגם ר"ת בינה, שה"נפלאות" הם באופן ד"רחובות הנהר".

והענין בזה: "נפלאות" – קאי (בעיקר) על הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, כלשון הכתוב "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" . .

תהא שנת נפלאות בה-בו-בם: ". .
ובפרטיות יותר: נפלאות בה, נפלאות בו,
ונפלאות בם, ע"ד ג' הלשונות שאומרים
בתפילות שבת: בליל שבת – "וינוחו
בה", ביום השבת – "וינוחו בו", ובמנחת
שבת "וינוחו בם" (ש"פ האזינו י"ג
תשרי).

תהא שנת נפלאות בתוכה: "תהא שנת
נפלאות בה, (ו)בתוכה" (ש"פ חיי שרה).

*

בשנות תשנ"ב-ג בתחילת הקיץ הכניס
הרב יהודא ליב רסקין כמה הצעות בנוגע
לר"ת של השנה הקרובה, עבור הלוח
החדש. בשלהי שנת תשנ"ב אישר הרבי
את ראשי התיבות "תהא שנת נפלאות
גדולות" (ולהעיר משיחת חמשה-עשר
בשבט תשנ"ב, "ובפרט שנכנסים לשנת
הג"ך"). ובתשנ"ג את ראשי-התיבות
"תהא שנת נפלאות דגולות".

הב' רומז לכל אותיות הא"ב!:" ולהעיר
שאות ב' היא אות השימוש בנוגע
לכל הענינים כולם, ורומז שהשנה היא
מבורכת בכל הענינים כולם שמתחילים
בא' מאותיות א"ב: באורה בברכה,
בגדלות, בדיצה, בהוד והדר, בועד טוב,
בזכיות גדולות, בחיים טובים וארוכים,
בטוב הנראה והנגלה, ביעוד טוב, בכל,
"בכל מכל כל", וכו' – בכל הענינים
עד אות תי"ו, בתהילות ותשבחות על
נפלאות הגאולה האמיתי והשלימה"
(שם).

תהא שנת נפלאות בו: "ובכ"ז מיתוסף
מצד מעלת השנה בכלל – שנת
תשנ"ב, שיש בזה הרמז (כפי שקבעו
בני"י – וכן מתקיים בפועל) ע"פ הר"ת:
הי תהא שנת נפלאות בו, היינו שהקב"ה
מראה בשנה זו נפלאות..." (ז' תשרי)

מוקדש לחיזוק ההתקשרות לנשיא דורנו
כ"ק אדמו"ר
זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע

